

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

540ν-Κι' όμως είνε βέβαιον ότι δεν τόν αγαπάτε πραγματικά!..

Κύριε,

Πριν από ένα μήνα, ενώ ταξίδευα ένα πρωί με τόν ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, έτυχε να καθίσω κοντά σ' ένα νέο με πολύ καλό παρουσιαστικό, που με κύτταζε συνεχώς. "Εγίνα κατακόκκινη σαν παρούνα, γιατί δεν έχω συνηθίσει να με κυττάζουν έτσι οι νέοι. Τόν συνήγισα και τόν άπογευμα και πρέπει να δηλολογήσω πώς μου άρεσε πολύ. Κατόπιν δέν τόν είδα καθόλου επί μιά εβδομάδα. Στήν αρχή λυπήθηκα πολύ, αλλά κατόπιν έπαυσα να τόν συλλογίζομαι. "Από ήμερών όμως έκανουσάντωμα στον ίδιο σιδηρόδρομο σχεδόν καθημερινώς: ασφαλώς θα είνε επέμψεις της Θείας Πρόνοιας. Αισθάνομαι ότι αυτό δέν μπορεί να διαρκέση, γιατί τόν άναψα. "Επειδή είμαι δεκαοχτώ χρόνων και έρωτεύομαι για πρώτη φορά, σας παρακαλώ να μου πητε αν νομίζετε ότι με αγαπά κι' εκείνος και ποιά είνε ή γνώμη σας.

Ερωτευμένη μικρούλα

Δεσποινίς,

Πώς θα δέλεα κάποιον κάθε μέρα τόν ίδιο σιδηρόδρομο με σας, μικρούλα, ερωτεύεστε, γιά να σας βλέπω να κοκκινίζετε σαν παρούνα. Θα είσθε τόσο όμορφη όταν γίνεσθε κατακόκκινη απ' τήν συγκίνησή σας, θα είσθε τόσο τρομαγμένη και θα ακτινοβολείτε συγχρόνως απ' τό μεγάλο αυτό μυστικό που μου έκμυστρησεσθε με τόσο απλότητα. Είνε εξαιρετικό λοιπόν αυτό που σας συμβαίνει; Μη νομίζετε ότι

Αυτή όμως του άπάντησε:

—Ναι, σ' έναν άρρωστο ή γυναίκα είνε ή αδελφή του, σ' έναν υγιή όμως μόνο ή γυναίκα του μπορεί να είνε!

Αυτός κατέβασε λυπημένος τό κεφάλι του και τήν άφισε να φύγ. Σ ένα μήνα όμως; πήγε μία μέρα στο φτωχικό της σπίτι και τής είπε:

—"Αννα, δέν μπορώ πιά να ζήσω χωρίς εσάς! Θα έκανουσι στήν αλήθεια καλό να γίνω όπως ήμουν μετά τόν θάνατό της "Ινς, πριν έλαθε στο σπίτι μου.

Αυτή κοκκίνισε, τή μάτια της γεμίσανε δάκρυα κι' έπεσε σέ μία πολυθρόνα.

Αυτή τοδούσε θάρος κι' άγκαλιάζοντας τήν τής έδωσε ένα φίλ στα χείλη. Κι' όταν ύστερα από μία ώρα έτοιμάστηκε να φύγ, τής είπε:

—Τώρα που ξέρω πώς μ' αγαπάς κι' έσύ και θα γίνης μία μέρα δική μου, τώρα μπορώ να ζήσω και να έρνωσθω χωρίς να έκανουσι κακό. Μόλις δά θα κλείση ένας χρόνος απ' τό θάνατό της γυναίκας μου, δάρθης σ'επί μου και θα γίνης ή γλυκιά μου ντακουλά. Πες μου όμως από πότε μ' αγαπάς.

—"Αννα κατέβασε ντροπαλή τό κεφάλι της κι' άφορ έστάσε λυγική, τού είπε με κλαψιάρικη φωνή:

—"Από τότε που σέ γνωρίζω! Γυρίζοντας σπίτι του σκεπτόταν τήν "Αννα, που τόν άγαπούσε τόσο χρόνια, ήταν ή καλύτερη κι' ή πιο πιστή φίλη της γυναικάς του, τόν έβλεπε κάθε μέρα κι' όμως φύλαγε θαδελιά μέσα στην καρδιά του τήν άγάπη της γι' αυτόν χωρίς να τήν φανερώνει σέ κανέναν. Και θα σιωπούσε άκόμα αν δέν πέθαινε ή γυναίκα του. "Η έξομολόγησις αυτή τόν συγκινούσε πολύ!

—"Ενας χρόνος κι' ένας μήνας πέρασε απ' τήν ήμερα τού θανάτου της "Ινς. Τότε ή "Αννα έβλεπε ή δεύτερη γυναίκα τού Βέρντ. Κανένας δέν βρήθηκε στή μικρή πόλιν που να μίν εύχαριστήθηκε απ' αυτό τό περιστατικό. "Ολοι λέγανε: "Εκείνα πολύ καλά που τήν παντρεύτηκε, τής χρωστούσε τόση ευγνωμοσύνη, Απ'ότι μόνο έπρεπε να πάρη!

Αυτή δέ φίλοι και γείτονες που λέν λέγανε: "Αυτή δέν είνε πεθαμένη γυναίκα, σ'αυτή δέν είνε βρήκε πάλι τήν πρώτη του γυναίκα! "Κι' έτσι περνούσε ήσυχά ο καιρός και ζούσανε οι δύο τούς μία ζωή ά-

—Μελίστε, "Αννα, αν έχω γιά μένα, χάρην τής πεθαμένης φίλης σας. "Οχι: δέν μένεται; γιατί: αφορ σεις είστε ή αιτία που έγινα και πάλι καλά;

τητα τών αισθημάτων σας. "Όσον άφορ τόν νέον αυτόν, θα σας φανεί ίσως λίγο δύσπιστος, αλλά δέν βλέπω τί έχει να κάνει ή Θεία Πρόνοια με τήν καθημερινή σας συνήθεια στον σιδηρόδρομο. Πηγαίνετε αλλούσιν στην εργασία του όποιου και σεις πηγαίνετε στή δική σας. Σας άγαπά; Μ' όλον τόν κίνδυνο να σας άπογοτεύσω βασίζομαι αισθάνομαι τήν υποχρέωση να σας πω ότι δέν τό πιστεύω. "Ισως να τού άρέσετε, όπως άρέσει και έλκύει πάντοτε ή χαριτωμένη και γελαστή νεότης κι' αν σας κυττάει με έπιμονη, ίσως να τό κάνει από κακεντρέχεια, γιά να σας βλέπει να κοκκινίζετε σαν παρούνα...

Αισθάνομαι κιόλας ότι μεγαλοχολείτε μ' αυτά που σας γράφω, γιατί τόν άγαπάτε δέν είνε έτσι; Τούλάχιστον έτσι λέτε. Κι' αν σας έλεγα ότι δέν άγαπάτε τόν νέον αυτό θα με πιστεύατε; "Η αστήρη άναστροφή σας, τό γεγονός ότι οι γονείς σας δέν δείχνουν άπειράκι σας μία εύρύτητα αντίληψης, άνάλογη με τήν "Αικία σας και τήν εποχή μας, ή έλλειψις στοργής, όλα αυτά είνε λόγοι που σας κάνουν να αισθάνεσθε μία άνάγκη φυγής, και ή καρδιά σας ξεχειλίζει από τρυφερότητα, είνε έτοιμη κι' άδμονεί να δώθ.

—"Η πρώτη σας συγκίνησις σας κάνει κιόλας να μιλάτε γιά έρωτα. Καθώς μου γράφατε αυτό δέν μπορεί να διαρκέση, έχετε δίκιο και έν άνάγκη να νά μη διακοσθή καλά θα κάνετε ν' αλλάξετε τακτική ώρα και να μη παντρεθεί πάντοτε τό ίδιο τράινο. Να πώς πρέπει να ένεργήσετε. Μη θυμάστε μαζί μου αν αυτό που σας γράφω δέν άποτακρινόνται σ' ό,τι εύχσεσθε. Να είσθε θαβαστα ότι αυτά που σας γράφω, μου τή άναγνώσει ή ίδια ή εύτυχία σας. ΣΑΙΝ ΠΡΕ

συννέφιαστη και γεμάτη εύτυχία. Δυστυχώς όμως σ' αυτόν τόν κόσμο ή εύτυχία δέν είνε αιώνια. "Υστερα από τέσσερα χρόνια και δύο μήνες ή "Αννα άρρώστησε βαρεία. "Ο γιατρός είπε σ' έναν γειοντα κουνώντα τό κεφάλι του: "Περτέρω, ή ίδια άρρώστια που είχε και ή πεθαμένη!"

Αυτό τό κατέλαβε κι' ο Βέρντ. Νύχτα και μέρα καθότανε δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης "Αννας, άπελπισμένος. "Η άρρωστη, άναμμένη απ' τόν πυρετό και με κλειστά μάτια πάλευε με τό Χάρο. Κάθε τόσο άνοιγε τά μάτια της και κύτταζε φοβισμένη γύρω της. "Ενα μεγάλο μυστικό τυραννούσε τήν ψυχή της και στή παραλληλία της άναφέρει συχνά τό όνομα της "Ινς. "Ο Βέρντ προσπαθούσε να τήν παρηγορήσει με λόγια γεμάτα άγάπη. Μά δέν ήξερε αν στή τόν άκούσε κι' έννοιασε τά χάδια του. Μόνο μία σκέψη είχε στο μυαλό του, πώς να στή τήν άγαπήσει του! Κάθε λίγο τής έλεγε:

—"Αννα, δέν με γνωρίζεις; "Αννα με φωνάζει! "Αννούλα μου, θέλεις τίποτε;

Αυτή όμως τόν κύτταζε γλυκά με τά μεγάλα, ολόμαυρά της μάτια και δέν άπαντιούσε. Μία νύχτα άποκαμήθηκε κοντά της και τού φώνηκε σάν να δνειρευθήκε. Και θέβαια δά δνειρευότανε. Γιατί αν ήσανε ζωντανές, θ' άκούσε τήν "Αννα τού που άκούσε να τήν μιλάει σ'αυτή: "Αδέν θέλω να πεθάνω χωρίς να μάθης τό μυστικό μου, που τόσα χρόνια τή σκεπτόμην άπόρητα. "Όταν ή "Ινς ήταν άρρωστη, όπως έγώ, κάποτε καθόμουνε δίπλα στο κρεβάτι της, όπως έσύ τώρα, τής τό είπα. Να! τής είπα ότι σ' αγαπάω και μ' αγαπάς κι' ότι έσύ, περιμένεις τό θάνατό της γιά να γίνω δική σου. "Έμουν θαβαστα πώς δά πεθάνη πιο γρήγορα μ' αυτό μου τά λόγια και τό όνειρό μου δά πραγματοποιήθη, γιατί σ' άγαπούσα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου, από τότε που σέ είχα γνωρίσει. Και όπως τό περίμενα έτσι και έγινε. Τά λόγια μου σ'αυτή σ'ακούσανε άμέσως. Και τώρα μ' εκδικείται παίρνοντας με κοντά της. "Αλλά μου χά-ρισε τέσσερα χρόνια πραγματικής εύτυχίας, γι' αυτό πεθάνω εύχαρισμένη. Συγχώρεσε με. "Η άπειρη γιά σένα άγάπη μου μ' έκανε να γίνω φάνοσα. Βέρντ στήθηκε τρομαγμένος.

Πώς έφευρέδη ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Τό 1832 ένας Αιγύπτιος στρατιώτης κατά τήν διάρκεια της μεγάλης έκστρατείας τής Αιγύπτου κατά τής Τουρκίας, έφερε μερικά πακέτα καπνού έγκαταλειμμένα από ένα καροβάκι. Μη έχοντας τίνα, κατεσκεύασε με λίγο χαρτί ένα είδος χοντρού μακαρονιού, τό γέμισε καπνό και βάζοντας του φωτιά σέ μία άκρη, άρχισε να ρουφά απ' τήν άλλη ήδονικά.... Έτσι έφευρέθηκε τό τσιγάρο.

Τό πρώτο όμως κατόστημα σ'ό το οποίο πούληθηκαν έτοιμα τσιγάρα άνοιξε τόν Λέκτοστερ Σκουαίρ τού Λονδίνου, μόνο τό 1861. Τό άνοιξε κάποιος "Έλλην, πρώην αξιωματικός τού ρωσικού στρατού, όνόματι "Ιωάννης Θεοδωρίδης, κι' έκανε χρυσές δουλειές γιάτί όλοι οι Άγγλοι έτρεχαν ν' αγοράσουν τά τσιγάρα του.

Τέσσερα χρόνια πριν τού Θεοδωρίδη, ένας άλλος "Έλλην είχε άνοίξει στήν ίδια συνοικία τού Λονδίνου ένα άλλο κατάστημα, όπου πουλούσε ψυχοκίματα, καπνά και είδικό χαρτί γιά τήν κατασκευή τσιγάρων. Είχε πελάτες Ρώσους, "Έλληνες, "Ισπανούς και μερικούς Άγγλους που είχαν μάθει τήν χρήση τών τσιγάρων κατά τήν έκστρατεία της Κριμαίας.

Φυσικά τά έτοιμα τσιγάρα τού Θεοδωρίδη υπερίσχυαν άμέσως. "Η έπιτυχία αυτή όμως σήκωσε τά μυαλά ενός άλλου "Έλληνα, όνόματι Αθανάσιου, ο οποίος άπεφάσισε τό 1865 να συναγωνισθί τόν συμπατριώτη του.

Συγκέντρωσε λοιπόν όλους τούς έμπόρους καπνού και όλοι μαζί άρχισαν έναν άγριο πόλεμο στίς έφημερίδες, κατηγορώντας τόν Θεοδωρίδη ότι μεταχειρίζεται γιά τήν τσιγάρα του χαρτί επελαστικό στήν ύγεια εκείνων που τό καπνίζουν. "Η έκστρατεία αυτή όμως, αν και δέν είχε καμιά έπιτυχία, έκανε όστόσο έναν έξυμνο Άγγλο να σοφισθί κάτι νεώτερο. Κι' έτσι τό 1868 είδαν τό φως τά πρώτα πούρα.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

κρύος ιδρώτας έτρεχε απ' τό μέτωπό του.

Μ' άγρια κι' δρόσωναίκα μάτια κύτταζε τήν "Αννα, που με κλειστά βλέφαρα ήταν έσπλημένη στο κρεβάτι της κι' άνέπνεε ήσυχά. "Ενα χαλόνερο γεμάτο εύχαρίστησι άνθιζε στα άφρα χείλη της. Ναί, θα δνειρευθήκε.... Γιατί όμως είδε ένα τέτοιο όνειρο; Τά λόγια που άκούσε ήτανε πραγματικά, τά είχε πη ή "Αννα, ή τά είχε άκούσει κι' αυτά σ' όνειρό του; Νόμιζε πώς θα τρελάσθη απ' τήν άγανάτη του. Μονάχα ένα πράγμα σκεπτότανε. Δέν έπρεπε να μένη μόνος μ' αυτή τήν γυναίκα! Γιατί θα τόν έπαινε τρέλλα και θα τόν άνάγκαιζε να κάμει έγκαίμημα.

Τό πρωί πηγε σ'αυτήν ο γιατρός. Μπήκε σ'α δωματίο της "Αννας κι' έπειτα πήρε τόν Βέρντ κατά μέρους και τού είπε:

—Βρίσχω μεγάλη βελτίωση στήν άρρώστια της. Πιστεύω σέ λίγες μέρες να γίνη έντελώς καλά.

Τά λόγια αυτά τού γιατρού ήταν σάν ένα δαγκωματί στην καρδιά του. Γιατί τώρα θαβασθήκε καλά ότι δέν ήτανε τρελός τήν νύχτα και δέν δνειρευθήκε! "Ο γιατρός άπόρησε και δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί ο Βέρντ δέν χάρηκε καθόλου άφού τόν έβεβαίωσε ότι ή γυναίκα του θα γίνη γλήγορα καλά.

Τό δεύτερό έρωτς μιάς ματιάς στή κοιμήτοισα τού γυναικά. "Η "Αννα ήτοιμώθη να πει: "Αν ή γυναίκα μου τού έπαινε τήν εύχαρίστησή της, σ'ακούσε τήν "Αννα τού που άκούσε να τήν μιλάει σ'αυτή: "Αδέν θέλω να πεθάνω χωρίς να μάθης τό μυστικό μου, που τόσα χρόνια τή σκεπτόμην άπόρητα. "Όταν ή "Ινς ήταν άρρωστη, όπως έγώ, κάποτε καθόμουνε δίπλα στο κρεβάτι της, όπως έσύ τώρα, τής τό είπα. Να! τής είπα ότι σ' αγαπάω και μ' αγαπάς κι' ότι έσύ, περιμένεις τό θάνατό της γιά να γίνω δική σου. "Έμουν θαβαστα πώς δά πεθάνη πιο γρήγορα μ' αυτό μου τά λόγια και τό όνειρό μου δά πραγματοποιήθη, γιατί σ' άγαπούσα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου, από τότε που σέ είχα γνωρίσει. Και όπως τό περίμενα έτσι και έγινε. Τά λόγια μου σ'αυτή σ'ακούσανε άμέσως. Και τώρα μ' εκδικείται παίρνοντας με κοντά της. "Αλλά μου χά-ρισε τέσσερα χρόνια πραγματικής εύτυχίας, γι' αυτό πεθάνω εύχαρισμένη. Συγχώρεσε με. "Η άπειρη γιά σένα άγάπη μου μ' έκανε να γίνω φάνοσα. Βέρντ στήθηκε τρομαγμένος.

—"Αννα, δέν με γνωρίζεις; "Αννα με φωνάζει! "Αννούλα μου, θέλεις τίποτε;

Αυτή όμως τόν κύτταζε γλυκά με τά μεγάλα, ολόμαυρά της μάτια και δέν άπαντιούσε. Μία νύχτα άποκαμήθηκε κοντά της και τού φώνηκε σάν να δνειρευθήκε. Και θέβαια δά δνειρευότανε. Γιατί αν ήσανε ζωντανές, θ' άκούσε τήν "Αννα τού που άκούσε να τήν μιλάει σ'αυτή: "Αδέν θέλω να πεθάνω χωρίς να μάθης τό μυστικό μου, που τόσα χρόνια τή σκεπτόμην άπόρητα. "Όταν ή "Ινς ήταν άρρωστη, όπως έγώ, κάποτε καθόμουνε δίπλα στο κρεβάτι της, όπως έσύ τώρα, τής τό είπα. Να! τής είπα ότι σ' αγαπάω και μ' αγαπάς κι' ότι έσύ, περιμένεις τό θάνατό της γιά να γίνω δική σου. "Έμουν θαβαστα πώς δά πεθάνη πιο γρήγορα μ' αυτό μου τά λόγια και τό όνειρό μου δά πραγματοποιήθη, γιατί σ' άγαπούσα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου, από τότε που σέ είχα γνωρίσει. Και όπως τό περίμενα έτσι και έγινε. Τά λόγια μου σ'αυτή σ'ακούσανε άμέσως. Και τώρα μ' εκδικείται παίρνοντας με κοντά της. "Αλλά μου χά-ρισε τέσσερα χρόνια πραγματικής εύτυχίας, γι' αυτό πεθάνω εύχαρισμένη. Συγχώρεσε με. "Η άπειρη γιά σένα άγάπη μου μ' έκανε να γίνω φάνοσα. Βέρντ στήθηκε τρομαγμένος.

—"Αννα, δέν με γνωρίζεις; "Αννα με φωνάζει! "Αννούλα μου, θέλεις τίποτε;

Αυτή όμως τόν κύτταζε γλυκά με τά μεγάλα, ολόμαυρά της μάτια και δέν άπαντιούσε. Μία νύχτα άποκαμήθηκε κοντά της και τού φώνηκε σάν να δνειρευθήκε. Και θέβαια δά δνειρευότανε. Γιατί αν ήσανε ζωντανές, θ' άκούσε τήν "Αννα τού που άκούσε να τήν μιλάει σ'αυτή: "Αδέν θέλω να πεθάνω χωρίς να μάθης τό μυστικό μου, που τόσα χρόνια τή σκεπτόμην άπόρητα. "Όταν ή "Ινς ήταν άρρωστη, όπως έγώ, κάποτε καθόμουνε δίπλα στο κρεβάτι της, όπως έσύ τώρα, τής τό είπα. Να! τής είπα ότι σ' αγαπάω και μ' αγαπάς κι' ότι έσύ, περιμένεις τό θάνατό της γιά να γίνω δική σου. "Έμουν θαβαστα πώς δά πεθάνη πιο γρήγορα μ' αυτό μου τά λόγια και τό όνειρό μου δά πραγματοποιήθη, γιατί σ' άγαπούσα μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς μου, από τότε που σέ είχα γνωρίσει. Και όπως τό περίμενα έτσι και έγινε. Τά λόγια μου σ'αυτή σ'ακούσανε άμέσως. Και τώρα μ' εκδικείται παίρνοντας με κοντά της. "Αλλά μου χά-ρισε τέσσερα χρόνια πραγματικής εύτυχίας, γι' αυτό πεθάνω εύχαρισμένη. Συγχώρεσε με. "Η άπειρη γιά σένα άγάπη μου μ' έκανε να γίνω φάνοσα. Βέρντ στήθηκε τρομαγμένος.

—"Αννα, δέν με γνωρίζεις; "Αννα με φωνάζει! "Αννούλα μου, θέλεις τίποτε;

Ιδιεκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια
Συνδρομή: Έτησια Δρχ. 5.200
Έξέδωτος 2.600

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 226

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 150

ΚΟΖΕΡΙ ΓΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Η ΘΥΕΛΛΑ —

"Ηταν ή βασίλισσα τής βροδίας. "Αποθέτως τής όμορφιάς και τού πνευμάτος της. Στήν συγκέντρωσι εκείνη όπου πολλοί κύριοι ήταν πολιορκητές και πολλές κυρίες διεκδικούσαν τήν τιμή της πολιορκίας, αυτή ήταν ο μέγας στόχος. Πεισματώδης άγώνια γιά τήν κατάκτησή της. Κι' αν ή δέλικτη κατακτήσις δέν ήταν γιά όλους ο άντικειμενικός σκοπός, κοινή όμως σέ όλους ήταν ή φιλοδοξία να τής φωνούν ένδιαφέροντες, εύχάριστοι, ή τούλάχιστον άνεκτοι. "Αυτολόγησις σπατάλη όλων τών πολεμοφόδων τούς: τού πνεύματος, τής διηλεκτικής, τής περιποιητικότητας, τής αισθηματικότητας, τού κυνισμού άκόμη. Καθένας σ'ό ρόλο που νόμιζε ότι θα έκανε έντύπωση και θ' άνεβαίε τήν άξία του στήν έκτίμησι της γήσορας.

Και ήταν πραγματικά γήσορα. Στήν πλήρη όμορφότητά της. "Ο ραίος καρπός που ύποχόταν με θυσοδικούς τούς χυμούς τού σέβους θα άπλωναν χερί πρός αυτόν. Ούτε ή άνοίξις, ούτε τό φθινόπωρο. Δέν ήταν ή άπειρία της πρώτης νεότητος με τήν ζωηρότητα και τούς ένθουσιασμούς της. Δέν ήταν ή κόπωση που άρχιζε ν' άποσβήη τήν σφραγίδα της και να δίνη στή γυναικά τή μελαγχολική εκείνη έκφρασι που δέν δάσχυη στή μορφή της, όταν άποκαμυνθίη από τήν περίοδο της πρώτης και της δεύτερης νεότητος. "Ηταν ή πληρότης. Πλούσια, άδύσμητη, άνεξάρτητη, κυρία σ'ό αυτού της, με φυσική και έπικτήτη κομψότητα, με πνευματικά χαρίσματα, με τήν δύναμη της γοητείας, κατάρθωνε να μεταβάλλη τόν κόσμο που τήν περικύκλωνε από κόσμο πολιορκητών σέ κόσμο αχμυαλωτών. "Έξερε τή δύναμη της και τή χαριότητα. "Επαίξε τό παιχνίδι της. Είχε τήν κλίση αυτή που έχουν όλες οι γοητευτικές γυναίκες: να θασανίζη τά θυμάτα της, να διασκεδάη με τήν κατακίχη των προσηλασίων, να τούς βλέπη ν' άναμνίζονται γύρω της, να τούς ένθαρρύνει γιά τούς άπογοητευτή κατά τά κείνη της, να τούς άφηνη να πλυσιάζουν, να πλυσιάζουν και όταν νομίζουσ πως φθάνουν στο τέρας να τούς άποσβήη, με τέτοια σφοδρότητα, ώστε να έκσφενδονίζονται στο κενό.

Κάποτε, θέβαια, γυναίκα με σάρκα και όστά κι' αυτή, ύποχωρούσε στήν πείσι της πολιορκίας. "Υποχωρούσε όταν τό ήθελε ή σέ όποιον ήθελε. Δέν τήν έξέλεγε ο κατακτητής. "Εκανε αυτή ή ίδια τήν έκλογήν τού κατακτητού της.

Έτσι και εκείνο τό βροδί έπαίξε με τά θυμάτα της. Δεχόταν τό θυμάμα της λατρεία τούς, έσκόρπησε τς ύποσχέσεις και τς άπογοητεύσεις της, έθερμάνε και άμύχραινε, άποκαίβωνε τήν ταρταχή και τόν άγώνα τούς.

—"Ός που κάποτε — ώρα κακιά — ένεσκήψε ή θύελλα. "Η άνοίξις μέσα σ'ό φθινόπωρο σολομνάκι. "Ανθ' αμυγδαλιάς άνάμεσα σ'α νά λιας και χρυσάνθεμα. Τά χρώματα της παπαρούνας, τό άρώμα της πασαλιάς, τό χαμόγελο της απριλιάτικης μέρας. Τά πρώτα νεύματα. Κοπέλλα τής εποχής. Πλάσμα αερόθυμο. Αθλητικό, ρώμαλο κορίτσι. Τά γαλάζια, τών ουρανών στα μάτια της, χρυσά σταχιά στα μαλλιά της, μόρφη έξωτική, ένα μεγάλο παιδί, έξυγναστό, θαρραλέο, άπλό άνεπιτήδευτο έξελαιμένο από όμορφιά και ζωνάνια. "Από τή στιγμή που πάτησε τήν έξώπορτα, ως τήν ώρα που έβλεπε τήν άναχώρησι τρυκίμα. Δέν μπήκε στο σαλόνι. Είσωρησε. Χειραφία ήταν εκείνη Είσωρησε. "Εσφίγγε τήν παλάμη και τράνταζε τό μπράτσο τόσο που σας έρχόταν νά κτευσετε:

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

Ιδιεκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια
Συνδρομή: Έτησια Δρχ. 5.200
Έξέδωτος 2.600

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 226

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 150

ΚΟΖΕΡΙ ΓΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Η ΘΥΕΛΛΑ —

"Ηταν ή βασίλισσα τής βροδίας. "Αποθέτως τής όμορφιάς και τού πνευμάτος της. Στήν συγκέντρωσι εκείνη όπου πολλοί κύριοι ήταν πολιορκητές και πολλές κυρίες διεκδικούσαν τήν τιμή της πολιορκίας, αυτή ήταν ο μέγας στόχος. Πεισματώδης άγώνια γιά τήν κατάκτησή της. Κι' αν ή δέλικτη κατακτήσις δέν ήταν γιά όλους ο άντικειμενικός σκοπός, κοινή όμως σέ όλους ήταν ή φιλοδοξία να τής φωνούν ένδιαφέροντες, εύχάριστοι, ή τούλάχιστον άνεκτοι. "Αυτολόγησις σπατάλη όλων τών πολεμοφόδων τούς: τού πνεύματος, τής διηλεκτικής, τής περιποιητικότητας, τής αισθηματικότητας, τού κυνισμού άκόμη. Καθένας σ'ό ρόλο που νόμιζε ότι θα έκανε έντύπωση και θ' άνεβαίε τήν άξία του στήν έκτίμησι της γήσορας.

Και ήταν πραγματικά γήσορα. Στήν πλήρη όμορφότητά της. "Ο ραίος καρπός που ύποχόταν με θυσοδικούς τούς χυμούς τού σέβους θα άπλωναν χερί πρός αυτόν. Ούτε ή άνοίξις, ούτε τό φθινόπωρο. Δέν ήταν ή άπειρία της πρώτης νεότητος με τήν ζωηρότητα και τούς ένθουσιασμούς της. Δέν ήταν ή κόπωση που άρχιζε ν' άποσβήη τήν σφραγίδα της και να δίνη στή γυναικά τή μελαγχολική εκείνη έκφρασι που δέν δάσχυη στή μορφή της, όταν άποκαμυνθίη από τήν περίοδο της πρώτης και της δεύτερης νεότητος. "Ηταν ή πληρότης. Πλούσια, άδύσμητη, άνεξάρτητη, κυρία σ'ό αυτού της, με φυσική και έπικτήτη κομψότητα, με πνευματικά χαρίσματα, με τήν δύναμη της γοητείας, κατάρθωνε να μεταβάλλη τόν κόσμο που τήν περικύκλωνε από κόσμο πολιορκητών σέ κόσμο αχμυαλωτών. "Έξερε τή δύναμη της και τή χαριότητα. "Επαίξε τό παιχνίδι της. Είχε τήν κλίση αυτή που έχουν όλες οι γοητευτικές γυναίκες: να θασανίζη τά θυμάτα της, να διασκεδάη με τήν κατακίχη των προσηλασίων, να τούς βλέπη ν' άναμνίζονται γύρω της, να τούς ένθαρρύνει γιά τούς άπογοητευτή κατά τά κείνη της, να τούς άφηνη να πλυσιάζουν, να πλυσιάζουν και όταν νομίζουσ πως φθάνουν στο τέρας να τούς άποσβήη, με τέτοια σφοδρότητα, ώστε να έκσφενδονίζονται στο κενό.

Κάποτε, θέβαια, γυναίκα με σάρκα και όστά κι' αυτή, ύποχωρούσε στήν πείσι της πολιορκίας. "Υποχωρούσε όταν τό ήθελε ή σέ όποιον ήθελε. Δέν τήν έξέλεγε ο κατακτητής. "Εκανε αυτή ή ίδια τήν έκλογήν τού κατακτητού της.

Έτσι και εκείνο τό βροδί έπαίξε με τά θυμάτα της. Δεχόταν τό θυμάμα της λατρεία τούς, έσκόρπησε τς ύποσχέσεις και τς άπογοητεύσεις της, έθερμάνε και άμύχραινε, άποκαίβωνε τήν ταρταχή και τόν άγώνα τούς.

—"Ός που κάποτε — ώρα κακιά — ένεσκήψε ή θύελλα. "Η άνοίξις μέσα σ'ό φθινόπωρο σολομνάκι. "Ανθ' αμυγδαλιάς άνάμεσα σ'α νά λιας και χρυσάνθεμα. Τά χρώματα της παπαρούνας, τό άρώμα της πασαλιάς, τό χαμόγελο της απριλιάτικης μέρας. Τά πρώτα νεύματα. Κοπέλλα τής εποχής. Πλάσμα αερόθυμο. Αθλητικό, ρώμαλο κορίτσι. Τά γαλάζια, τών ουρανών στα μάτια της, χρυσά σταχιά στα μαλλιά της, μόρφη έξωτική, ένα μεγάλο παιδί, έξυγναστό, θαρραλέο, άπλό άνεπιτήδευτο έξελαιμένο από όμορφιά και ζωνάνια. "Από τή στιγμή που πάτησε τήν έξώπορτα, ως τήν ώρα που έβλεπε τήν άναχώρησι τρυκίμα. Δέν μπήκε στο σαλόνι. Είσωρησε. Χειραφία ήταν εκείνη Είσωρησε. "Εσφίγγε τήν παλάμη και τράνταζε τό μπράτσο τόσο που σας έρχόταν νά κτευσετε:

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

—Σιγά, παιδί μου, θα μου τό ξεροζώσες! "Έπρεπε

Ιδιεκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σια
Συνδρομή: Έτησια Δρχ. 5.200
Έξέδωτος 2.600

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 226

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942

ΚΟΖΕΡΙ ΓΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Η ΘΥΕΛΛΑ —

"Ηταν ή βασίλισσα τής βροδίας. "Αποθέτως τής όμορφιάς και τού πνευμάτος της. Στήν συγκέντρωσι εκείνη όπου πολλοί κύριοι ήταν πολιορκητές και πολλές κυρίες διεκδικούσαν τήν τιμή της πολιορκίας, αυτή ήταν ο μέγας στόχος. Πεισματώδης άγώνια γιά τήν κατάκτησή της. Κι' αν ή δέλικτη κατακτήσις δέν ήταν γιά όλους ο άντικειμενικός σκοπός, κοινή όμως σέ όλους ήταν ή φιλοδοξία να τής φωνούν ένδιαφέροντες, εύχάριστοι, ή τούλάχιστον άνεκτοι. "Αυτολόγησις σπατάλη όλων τών πολεμοφόδων τούς: τού πνεύματος, τής διηλεκτικής, τής περιποιητικότητας, τής αισθηματικότητας, τού κυνισμού άκόμη. Καθένας σ'ό ρόλο που νόμιζε ότι θα έκανε έντύπωση και θ' άνεβαίε τήν άξία του στήν έκτίμησι της γήσορας.

Θεραπεία

(Σ' ένα δωμάτιο με χαμηλό φωτισμό, νύχτα. Έκείνη έχει αναλάβει με ύπομονη τη θεραπεία της καρδιάς. Εκείνου. Η θεραπεία πάει καλά, η καρδιά καλύτερευει. Εκείνος φαίνεται ευχαριστημένη. Αέθριος μάλλον αδιαφορικός.)

Ε κ ε ι ν η.—Δε θα κοιμηθής, τώρα;

Ε κ ε ι ν ο ς.—Κάποτε λίγο ακόμα...

Ε κ ε ι ν η.—Γιατί;

Ε κ ε ι ν ο ς.—Γιά να κοιμηθής καλύτερα, πρέπει να σβύσει το φως. Άμα σβύσει το φως, πώς θα σε βλέπω;

Ε κ ε ι ν η.—Θ' ανοίξω τα παράθυρα, και θα μη μέσω αέθρο φεγγάρι...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Έχει φεγγάρι κι' άπ' όπου;

Ε κ ε ι ν η.—Μαγευτικό...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Κόλα τα που φθινόπωρου! Κάνει ζέστη τη μέρα, ο ήλιος λάμπει χωρίς σύννεφα, τη νύχτα το φεγγάρι μεσουρναει άναμεσα σ' ένα καταπληκτικό σέ διάγνεια στερώνια... Σά να μάς λή: «Χαρήτε τις τελευταίες μου καλωσύνες... Υότερ από αυτές, άκόλουθεϊ η συννεφιά και το τουρτουριόμα!»

Ε κ ε ι ν η.—Πάντως, άπόψε έχει φεγγάρι. Άς τ'ο χαρούμε!

Ε κ ε ι ν ο ς.—Το φεγγάρι δέ μοιάζει σάν το φως του ηλεκτρικού, σέρνει πίσω του σκίες...

Ε κ ε ι ν η (σιγά).—Φοβάσαι τις σκίες;

Ε κ ε ι ν ο ς.—Ναί, τις φοβάμαι...

Ε κ ε ι ν η.—Τι άρα,...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Πά θα ήη «άκόμα»;

Ε κ ε ι ν η.—'Η γιαιρεία σου δέν είνε τέλεια... Κρίμα!

Ε κ ε ι ν ο ς (την άγκαλιάζει).—Μικρή μου άγαπούλα, είσαι ύπερβολική!... Τόσο φοβερό συμπεριφορά, έπειδή σου είπα πώς φοβάμαι τις σκίες;

Ε κ ε ι ν η (άναστενάζοντας).—Κι' όμως, τις θυμάσαι άκόμα...

Ε κ ε ι ν ο ς (πολύ σοβαρά).—Δέν είπαμε να τ'εχάσουμε άλ' αυτό και να μην ζανταστήσουμε...

Ε κ ε ι ν η.—Γά έχω σέ το σόμα σου. Τά θυμάσαι, όμως, η καρδιά σου...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Άκουσε, λοιπόν, άφού είνε μοιραίο να σου μιλήσω γιά πράματα που θέδελα ν' άποφύγω. 'Η καρδιά μου δέν έχει και μεγάλη θέσι στη σημερινή μου ιστορία. Γιατί, τ'ο συναίσθημα που θναίνει άπ' άλ' αυτό, δέν είν' ο πόνος. Είνε η άγανάκτησις! Τό

Γιατί, τότε, τ'α πράματα θάτανε πολύ εύκολα κι' απλά, και τις έρωτικές μας ύποθέσεις θα τις κάονιζε ο δικαστικός κλητήρας... Ο έρωτας είνε μιά ψυχώσις, μιά έβελονία, και άπιαστο και δύνατο. Τόσο δύνατο, πού νομίζουμε πώς είν' άναίρετο, κι' η έλλειψή του είμαστε σίγουροι πώς θα μάς φέρη τ'ο θάνατο... Κι' όμως, δέ μάς τ'ο φέρη—η καλύτερη, τον φέρνει τόσο σπάνια, πού η εξαίρεσις κάθε άλλο είνε δυνατό παρά ν' άποτελέση κανόνα. 'Ο κανόνας είνε πώς κι' ο έρωτας περνάει, κι' η ματωμένη καρδιά έποκλώνεται, και τ'α πράματα μπαίνουν σιγά—σιγά στη θέσι τους, τόσο, πού να ύπάρξη διάθεσις γιά καινούργιους έρωτες, γιά καινούργιες άπογοητεύσεις, γιά καινούργιες πληγές... Έδώ η γή ξεκίνησε γιά τή ζωή της μέσ' στο άπειρο πυκνότερο πιάμα, μπλά άπο φλόγες, πού περιστρεφόνταν με ήλιγο, σάν ξετραλαμένη φωτιά!

Σιγά—σιγά όμως, οι χιλιετηρίδες άρχίσαν να την παγώνουνε. Πρώτα, ύστερα πού, ύστερα, με τον καιρό, η φλόγα περιωρίστηκε πού θάβει, και σημερα, πατώντας κανείς άπάνω στη γή, δέν κινδυνεύει να τσουρουφληθή τά πόδια του: η φλόγα είνε βαθιά κλεισμένη στα έγκατα, και δέν φαίνεται παρά μόνο όταν μάς τ'ο θυμήση καμιά έκρηξι της Αίτις πού τ'ο Βεζούβιου... Σέ λίγες χιλιετηρίδες η γή δέ θάξη πιά ούτε σπία μέσα της και η φλόγα της θάξη μείνη παρελθόν στα ήμερολόγια τ'ο Άτεϊρου. 'Η καρδιά τ'ο ανθρώπου μοιάζει με τη γή: Φλογίζεται, λιώνει, σβύνει... Έκει πού νομίζουμε πώς θα γίνη παρασάλλωμα τ'ο πυρός, διαπιστώνουμε έκκλητικοί πώς άρχισε να κρύβη. Άπό κει και πέρα, η θερμοκρασία της πέφτει συνεχώς. Τό τελείο πάγωμα της είνε καδός—ά χρονική ύπόθεσις. Με τη διάφορα πώς η γή, γιά να κρυώσει, έκανε μερικά εκατομμύρια χρόνια: η καρδιά τ'ο ανθρώπου κάνει πολύ λιγώτερο, γιάτι πολύ λιγώτερο είνε η διάρκεια της, και τ'α χρονικά της όρια πολύ πιδ περιωρισμένα. Αυτό πού γιά τη γή θά γίνη σ' εκατομμύρια χρόνια, στην ανθρώπινη καρδιά θά γίνη σέ μήνες, η και σέ μέρες άκόμα... Κι' ύστερα, δέ μόνο τίποτε—τ'ο π ο τ ε !

Ε κ ε ι ν η.—Ναί. Δέν ύπάρχει πιδ τρυφερό πιάμα άπ' την γυναικα όταν άγαπάη...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Της άλλης αλήθειας σου γνώρισα την ακρίβεια: αυτής εδώ, όχι... Δέν είδα ποτέ τη γυναικα τρυφερά στα χέρια μου, έκλυτη, χωρίς ύπολογισμούς, χωρίς επιφυλάξεις, έρωτευμένη άπό τ'ο κεφάλι ως τ'ο νύχια...

Ε κ ε ι ν η (πολύ σιγά).—Μπορεί να την έβρης τώρα...

Ε κ ε ι ν ο ς.—(την άγκαλιάζει).—Λές νάμαι τόσο τυχερός;

Ε κ ε ι ν η.—[Ισως νά μην είνε τύχη αυτό... Τί να την κάνει τη γυναικα την έρωτευμένη, πν τρυφερή, τη γλυκεία, όταν δέ σου λείει τίποτα μέσ' στα ψυχρά χέρια σου;...]

Ε κ ε ι ν ο ς.—Είσαι άδίκη...

Ε κ ε ι ν η (πιδ δύνατα).—Τί να την κάνει τη γυναικα την έρωτευμένη, όταν έσένα η καρδιά σου γυρίζει, νοσταλγική κι' άπελπισμένη, σέ μιά άλλη γυναικα πού σ' έφρισε κούρελι κι' έρεπιο...

Ε κ ε ι ν ο ς.—Προχώρας πολύ...

Ε κ ε ι ν η (με σπαργμό).—Την άγαπάς άκόμη! (πέφτει στην άγκαλιά σου με λυγμούς).

Ε κ ε ι ν ο ς.—(την άγκαλιάζει).—Μην είσαι κοινότο... Στή ζωή πρέπει να έέρης να παίρνεις τ'α πράματα όπως είνε. 'Ο έρωτας δέν πρέπει άπ' τη στιγμή στην άλλη μέσ' άπ' τη καρδιά σου, σά δυστοργία έννοικιστής πού τ'ο κάνουμε έξωσι...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

νοιώθουν οι γυναίκες όταν μάς βλέπουν κοιμώμενους.

Ε, γιά να μην τ'α πολυλογώ, σέ μιά έβδομάδα είχαμε τ'ο πρώτο ραντεβού.

Και σ' αυτό ακριβώς τ'ο πρώτο ραντεβού η Λουλού μου ώμολόγησε:

—Έξερεις γιάτι μ' άρέσεις;

—Γιατί;

—Γιατί έξερεις να ντύσεσαι... Αυτό ήταν τ'ο πρώτο πού πρόσεξα σέ σένα...

Φυσικά, προσπάθησα να μη της καταστρέψω την ήλιουζήν. Έξακολουθούσα να δανειζώμαι τ'α κοστούμια τών καλών μου φίλων και σέ κάθε ραντεβού, παρουσιαζόμου να με άλλο. Έφτασα σέ σημείο να δανειζώμαι και παπούτσια και γραβάτες και καπέλα, γιά να είνε πλήρες τ'ο ασορτιμέντο. (Ξέχασα να σάς πω πως κάπου—κάπου) δανειζόμουνα και λεφτά.) 'Η Λουλού φανόταν κατενθουσιασμένη γιά τ'ο πριγκιπόπουλο πού γνώρισε.

Κι' ένα άπόγευμα—η Λουλού με ρώτησε:

—Αλήθεια, Λάκη, πόσα κοστούμια έχεις;

—Νά σου πώ, δέν καλοθυμάμαι, Λουλού. Νομίζω δέκα...

—Έξερεις γιάτι σέ ρωτώ;

—Γιατί Λουλού;

—Γιατί θέλω να σου ζητήσω ένα... Τά ύφασματα καύμενε Λάκη είνε πολύ ακριβά τώρα. Στοιγίζουν μιά περιουσία. Γιά έένα δέβαν δέν είνε τίποτα να μου δώσης ένα κοστούμι, άπό τ'α δέκα η έννεκα πού έχεις; Ένα κοστούμι πού θα τ'ο φτάσω ένα ύπεροχο ταγεράκι... Και έξερεις ποιά ακριβώς θέλω, Λάκη;

—Ποιά; Ψιθύρισα άπελπισμένος.

—'Εκείνα τ'ο φανελλέντο, τ'ο κρύι... Θά μου πηγαίνη περίφημο! Τάδελα τ'ο μάτι άπ' την πρώ τη μέρα πού τ'ο είδα. Λοιπόν; Θά μου τ'ο δώσης χρυσέ μου, αϊ;

Αυτή ήταν μιά κεραμίδα πού την άντεξα με δυσκολία.

—Έξερεις, Λουλού, είπα, κατ' άρχην είμαι έναντιον αυτής της μανίας πού έχουν οι γυναίκες να κάνουν ταγιέρ άπό παλιά άντρίκα κοστούμια;

—Φαίνεται, δέ η Λουλού παρεφίγησε τ'α λόγια μου γιάτι χτύπησε τ'α χέρια της με χαρά και έίπε:

—Ωστε θα μου πάρεις καινούργιο ύφασμα; Άγάπη μου!...

—Όχι... Δέν θέλω να πώ αυτό, Λουλού.

—Άλλά;

—Δέν μπορώ να σου τ'ο δώσω αυτό τ'ο κοστούμι.

—Τότε δός μου ένα άλλο. Δός μου τ'ο μπλέ...

—Ούτε τ'ο μπλέ. Ζήτησέ μου, άν θέλεις να πείσω από την 'Ακρόπολι η να καταπιώ μιά κεράκλα. Θά τ'ο κάνω ευχαρίστως. Άλλά κοστούμι δέν μπορώ να δώσω. Σ' αυτό μη δέχησαι παραπληκτικός.

—Δέν σε καταλαβαίνω.

—Νά, πώς να πώ... Δυό φορές, ως τώρα έδωσα κοστούμια σέ παλιές φιλενάδες μου γιά τ'ο τ'ο κάνουν ταγεράκι και οι καυμένες πεθανάνε! Δέν πρόφτασαν να τ'α χαρούν. Φαίνεται οτι τ'α κοστούμια μου φέρνουν την καταστροφή. Και δέν θέλω να μου πεθάνης, Λουλού!

—Τί σε νοιάζει έσένα; Έγώ θα πεθάνω.

—Όχι, Λουλούκα μου. 'Όταν έσύ πεθάνης, έγώ τι θά γίνω;

—Ωστε δέ μου τ'ο δίνης, αϊ;

—Όχι, Λουλού! 'Οτι άλλο θέλεις...

Τότε η Λουλού εθύωσε—και με τ'ο δέκτο της εδώ πού τ'α λέμε. Άνοιξε τ'ο τρυφερό της στοματάκι και μ' έλουσε όπως μ' άείζε.

—Δέν τ'α παρτάς αυτό, βρέ παλαιοταγούναρε; μου φώναξε. Τά κοστούμια φέρνουν την καταστροφή και σαλαμάρες. Μήπως νομίζεις πως είχα ανάγκη τ'α παλιόρουχα σου; Έγώ έτοι σά ζητήσα γιά να σε δοκιμάσω... Και τώρα είδα τι είσαι, κόριε, Μπρούμμελ! Σου εύχομαι να χαρής τ'α δέκα σου κοστούμια! Άγκαλιάζε δέκα σου ταγιέρ τους τρυφερά λότα, φίλα τα, πές τους τρυφερά λόγια, γιάτι έγώ ένακάρω να δέν μπορώ να χανεώω τ'ο κόσμος. Τόν ταγινώχην άνθρώπο, ενώ η καρδιά μου έστράφη. Καύμενη Λουλού! Άν ήξερες... Άν ήξερες άχι μόνο δέν θα μου ζητούσες τ'ο φανελλέντο κοστούμι μου να τ'ο κάνης ταγεράκι, αλλά θάκανεσ κάτι άλλο: Θά μου χάριζες ίσως κανένα παλιό σου ταγεράκι γιά να τ'ο κάνω—άν γίνεσαι—κοστούμι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ποιητού έν σχυσις

Άπόγεμα. Στ'ο πολυτελές διβάνι της ήταν εξαπλωμένη η πυργοδέσποινα τ'ο Βούθουλα κι' είχε άπορροφήσει έντελώς άπό ένα κατά πάσαν πιθανότητα βαθυστόχαστο βιβλίο πού διάβαζε. 'Όπου έξαφνα, άπό τ'ο πλανόδιω κατενθουσιασμένη γιά τ'ο πριγκιπόπουλο πού γνώρισε:

—Μωρή ζαργάνα! Πού είνε τ'α παπούτσια μου μωρή! Πού στ'ο δίσολο είνε τ'ο κοστούμι μου! Τί πάς και τ'α κρύβεις και με παιδεύεις να πάρ' η όρνη να πάρη!

Η Σουσου άνασκήκωσε τ'ο κεφάλι της, έστράφη λιγάκι πρ'ο τ'α δεξιά κι' άπήντησε με τ'ο άργό και έπιβλητικό και άσυγκριτο έκείνο ύφος της:

—Παναγιώτη... Μίλα, μωρή!

—Σιλάνς! Και σου είπα χίλιες φορές να μη μου διαταράξης τόν ήνρμό όταν είμαι βουτηγμένη εις τας μελέτας μου...

Έξαφνα της έφάνηκε άπ' την διπλανή πόρτα τ'ο εξαγριωμένο μούτρο τ'ο Παναγιωτάκη:

—Τί, λές μωρή!

—Πήγαυε μέσα βλάδι!

—Τά παπούτσια μου, μωρή!...

Και συγχρόνως ο Παναγιωτάκης έπροχώρησε πρ'ο τ'ο σαλόνι ημύμνος καθώς ήταν, με τ'α σώβρακα, ζυπόλητος και με τ'α μαλλιά του άνω-κάτω.

Μόλις είδε τ'ο θέαμα αυτό η Σουσου πετάχτηκε έπάνω κατακόκκινη:

—Ανεκβήγητε!

—Άκούε που σου μιλώ;

—Πήγαυε μέσα ασχέ! Και την ώρα πού είμαι βυθισμένη εις τας μελέτας μου μου έμφανίζεσαι με τ'α σώβρακα και μου καταστρέφεις τη φιλολογική άτμόσφαιρα τ'ο σαλονιού!

Έξαφανίσου άπό τ'α μάτια μου, γελοιό τύπε, καθότι περιέμεναι ένα ποιητή και είνε τρομερό να μη η ποιήσις στ'ο φιλογολικό σαλόνι και να δ'η άνθρώπο ευπόλητο και σ'ωβρακοφόρο!...

Συγχρόνως με τ'α λόγια αυτά άκούσθηκε η πόρτα πού χτυπούσε δυνατά. 'Η Σουσου έρριξε ένα κεραυνό με τ'ο βλέμμα της στ'ον Παναγιωτάκη κι' ο άσπιδός άνθρώπος δέν μπόρεσε παρά ν' άκουσθή. Τότε η πυργοδέσποινα τ'ο Βούθουλα έπήγε με βήματα άργά και πόζα πρ'ο την έξώπορτα. Την άνοιξε.

Άνθρώπος περιέργως έμπηξε. Άνάστημα ψηλό. Μάτι βολό. Μαλλιά άνθρώπινα. Κοστούμι, τριμμένο, παπούτσι φαγωμένο και μιά θαυμάσια φλοτάν γραβάτα γεμάτη ποιήσιν και λίγδα.

—Αούλης Ξεπούλης!

—Ο ποιητής;

—'Ολόκληρος, μαντάμ!

—Περάστε, περικαλό, εις τ'ο φιλογολικό σαλόνι μου και σας περιμένα. Μου ώμυλσε γιά σάς ο κ. Σμίγλερ, της άριστοκρατίας και παρομοίως η κυρία του.

Είχε άκούσει η Σουσου, οτι οι πλούσιοι βοηθούν τους καλλιτέχνες και τους ποιητές. Σέ μιά έποχή δέ πού όλος ο κόσμος ύποφέρει, ήταν φυσικό να κινδυνεύουν οι άνθρώποι αυτοί πού αντιπροσώπευον την διανοήσιν τ'ο τόπου. Γι' αυτό, μαζί με τ'ο γενικό ένδιαφέρον πού έξεδηλώθη γιά την ένίσχυσι τών ανθρώπων τών γραμμάτων, διετύπωσε σέ μιά συντροφία την έπιθυμία της η Σουσου άβ βοήθησιν κι' αυτή έταν ποιητή. Θά ήταν κρίμα τ'ο γένος αυτό να λείπει άπ'ό έλλειψη πόρων ζωής. Και ο κ. Σμίγλερ ευχαρίστησε—κλείνοντας τ'ο μάτι στην παρέρτα— συνθέσας εις την μαντάμ Σουσου ένα ένισχυση τόν κ. Λούλη Ξεπούλην, ποιητή όπως έλεγε δυνατόν, πρωτότυπον, άρμηκόν και γεμάτον αίσθημα και πάθος.

Έπέρασε ο ποιητής στ'ο σαλόνι. Έσήκωσε τ'ο κεφάλι του ψηλά, τ'ο φρόδι του ψηλάσεν, έφανε τ'ο δεξί του χέρι στη χαιτή του και την έ-

τράβηξε πρ'ο τ'α πίσω— Έτσι πού νέον στρώμα πιτυρίδας έσκέπασε τόν γαϊάκ του— μισόκλεισε τ'ο ένα μάτι και έτέντωσε τ'ο άλλο.

—Μερόι μαντάμ.

—Πά ντε κουά!

—Πληροφορήθηκα στή συγκέντρωσι τ'ο χτεσινού άπογιομάτος, οτι η έκλαμπρότη σας ρέγεται την ύψηλοπατούσα ποιήσι! Κι' ως είνε δύσκολοι οι καιροί, τούτο τ'ο ένδιαφέρο χουγιαίζει στ'α σωικά μου σάν έλπιδα γλυκοκουρυστάλλινου άνοξιάτικου πρυνού! Κι' ως τώρα μάς κυβερνά τ'ο πνέμα η μελιτζάνα και η υπάμια, νοιώθω αίσθημα άνεπιτήτης άναγάλιας σάν άντικρύξω κυρίες πού πονάνε την ποιήσι και τούς εργάτες της.

Η Σουσου ένθουσιάσθηκε τόσο άπό τ'α λόγια τ'ο ποιητή όσο και άπό τ'ο θαυμάσιο ύφος του.

—Καθήκον μας!

—Μερόι!

—Οι πλούσιοι, κύριε Λούλη Ξεπούλη, πρέπει αγνάνατα με τις δυνάμεις των να βοηθούν τους ποιητές. Άν έχετε, περικαλό, τίποτις καινούργιο ποιήμα σας, πολύ θα ήθελα να τ'άκούσω.

Ευχαρίστως έτράβηξε ο ποιητής άπό την ποιητική του τσέπη ένα μάτος χειρόγραφο, μισόκλεισε τ'ο ένα μάτι, άγριάνοιξε τ'ο άλλο, έκτύπησε τόν οφράν και άρχισε να άπαγγέλλη:

Μουχρό — μουχρό
Ξανόσπες τ'ο δειλί
στ'ο άστρ τ'ο τεφρό
κι' έγώ

έσένα, ω 'Ελένη, καρτερώ
σάν γρύλλος
πού ψουθυρίζει έπιπόλαια
λές κι' είμαι
ο 'Αλκης Θρόλος!

Και τούτη η έσπέρα θά περάση
σ' ούρανοκουρυστάλλη σιγή
στην Γή
θ'ά φέρη γούρη;
η θά μου φέρη τάχατις
σουσίτις μουλγούρη;

Έσταμάτησε κι' έρριξε ένα έρωτηματικό βλέμα στή Σουσου. Άλλά η πυργοδέσποινα καταγοητευμένη άπό τους ύπεροχους αυτούς στίχους, εύρισκόνταν με τ'α μάτια κλεισμένα σά βυθισμένη σέ στιγμές μεταρσιώσεως.

—Πώς σας φαίνεται;

—Υπέροχο.

—Σας άρέσει;

—Μά είνε θαύμα! Θεϊόν πράγμα!

Και μόλις έίπε τ'α λόγια αυτά η Σουσου έδωσε στ'ον ποιητή ένα πακέτο όπου ύπρχαν τυλιγμένα τά παπούτσια τ'ο Παναγιωτάκη και τ'ο καινούργιο τ'ο κοστούμι του:

—Λάβετε!

—Τί είνε αυτά, μαντάμ;

—Είδω ρουχιόμο! Καθότι η περιβολή σας πτωχική δέν κάνει η ύψηλή διανοήσιν να έχη τρύπιον πανταλόνι και παπούτσια άνευ σόλας.

Ο ποιητής ηγχαρίστηκε και άφού έκούβεντασε μισή ώρα άκόμα με την Σουσου γιά ύψηλά ζητήματα τέχνης, ύπεκλήθη, έφίλησε τ'ο χέρι της Σουσου και έφυγε. Δέν έπρόφτασε να κλείση η πόρτα άπό πίσω του, όταν εισώρησε πάλι ο Παναγιωτάκης:

—Μωρή ζαργάνα!

—Τί συμβαίνει;

—Τί τ'ο έδωκες μωρή;

—Τά παπούτσια και τ'ο κοστούμι σου, Παναγιωτάκη, λόγω τ'οτι η ποιήσις πρέπει να ένισχυθή.

Ο Παναγιωτάκης έβγαλε τρομακτική κραυγή όργης και ώρμησε με τ'α σώβρακα εις κατ'αδίσχιν τ'ο ποιητή. Έννοείται, οτι όλος ο Βούθουλας άνεστατώνη καθώς έβλεπε τόν ήμυγμον Παναγιωτάκη να καταδιώκη ένα τρελλόν, πού ένόμιζε τόν άλλον γιά τρελλόν, και έφευγε έντρομος διά μέσου τών δρόμων της Ιστορικής έκείνης συνοικίας τ'ο Βούθουλα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τά παράδοξα τών Κινέζων

Οι πλούσιοι Κινέζοι είχαν άλλοτε ένα πολυτελή τρόπο γιά ν' αυτοκτονούν. Κατάπιναν ένα μεγάλο κομμάτι χρυσάφι. Τ'ο χρυσάφι, λόγω τ'ο μεγάλου ειδικού βάρους του, παρακολουθεί τούς ελιγμούς τών έντέρων, προσηύχεται διά τών συσπάσεων τών και κατ' αυτόν τόν τρόπον, ύστερα άπό λίγες μέρες, έπιφέρει τόν θάνατον, ένα θάνατον πολύ γλυκύν και ήρεμον, όπως βασιάνων άλλως τε οι υιοί τ'ο Ουράνου. Σήμερα όμως με την κρίσιν τ'ο χρυσού οι άπογοητευμένοι Κινέζοι, όσο πλούσιοι και νάνε, δέν αυτοκτονούν πλέον πολυτελώς. Χρησιμοποιούν πλέον πενιχρά και πλέον πεζά μέσα αυτοχρίας.

Από τή ζωή της Ντοϋζε

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είνε πολλά κι' έξαιρετικά ένδιαφέροντα τ'α ανέκδοτα της Ντοϋζε, της μεγάλης Ιταλίδος δραματικής ήθοποιού.

Κάποτε, στ'ον Σάν Ρέμο, δέν βρήκε διαθέσιμο δωμάτιο στ'ο συνηθισμένο της ξενοδοχείο. Άφού όμως έπέμεινε πολύ, της παραχώρησαν έπί τέλους ένα ωραιότατο δωμάτιο. Έπαισε στί κρεβάτι, αλλά ο ύπνος δέν έρχόταν. Κατ'ώρθε να κοιμηθή έλάχιστα και πολύ ταραγμένη. Τό άπέδωσε όμως αυτό στην κουρασία της.

Την άλλη νύχτα, είδε ζαφνικά να πετιέται μιά έκτυφλωτική φλόγα άπό τ'ο μαζιλιάρι της! Έβραζε τις φωνές, κατατρομαγμένη, κι' έκανε να μαζευθή γύρω της όλο τ'ο προσωπικό τ'ο ξενοδοχείου! Έμεινε έπειτα άγρυπνη ως τ'α ήμερώματα.

Τό πρωί, η γυναικα πού της έκανε μασσάζ, όταν έμαθε την περιπέτεια της, τ'η συμβούλευσε ν' αλλάξη δωμάτιο.

—Μά γιαιτί; ρώτησε εκείνη. Μπορώ να βρω καλύτερη κάμαρα άπ' αυτήν;

—Όχι, όχι κυρία! Έδώ δέν θα μωρεσέτε να περάσετε ούτε μιά νύχτα ήσυχη!

Καθώς δέ η Ντοϋζε έζητούσε έξηγήσεις, η γυναικα έκείνη της φανέρωσε οτι πιδ ολίγων ήμερών, στ'ο δωμάτιο αυτό, είχε σκοτωθή κάποιος με ρεβόλβερ.

Χάρις στην ύπερυσταθσία της λοιπόν η ήθοποιός έήνε προκαλέσει τ'ο φαινόμενο αυτό, γιάτι ήταν προικισμένη με ιδιότητες φεμνιτισμού.

Κάποιος μεγάλος ξένος δημοσιογράφος έγραφε γιά τή Ντοϋζε:

«Και όταν άκόμη παίζη σέ μιά γλώσσα πού καταλαβαίνει ένας μόνον θεατής στους δέκα, κατορθώνει να άπορροφή πάντα την γενική προσοχή»

Η γνώμη αυτή έπεβεβαιώθηκε άπ' τόν Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Φέλιξ Φώρ. 'Η Ντοϋζε είχε παίξει στ'ο Παρίσι την «Αδριανη Λεκουβρέ» στην Ιταλική. 'Όταν ο Πρόεδρος έπήγε να την συγχαρή, στ'ο καμαρίνι της, η ήθοποιός ώμολόγησε οτι είχε φοβηθή πολύ μίπως δέν θα είχε έπιτυχία, γιάτι έπαίξει σέ ένη γλώσσα.

—Πώς! Παίζατε στήν Ιταλική; ρώτησε τότε ο Πρόεδρος, έκκληκτος. 'Η τέχνη σας είνε τόσο πλούσια σέ πάθος και αλήθεια, ώστε δέν καταλαβα καν ότι δέν μιλούσατε γαλλικά!

«Όταν της άνέφεραν ένα βιβλίο πού δέν ήξερε η Ντοϋζε φώναξε:

—Γρήγορα, γρήγορα, βάλε μου μηδενικό! Ω! πόσα πράγματα πρέπει να μάθω άκόμη! Κι' ο καιρός είνε τόσο λίγος, η ζωή τόσο συντομη! Πρέπει να κάνη γρήγορα κανείς, γιά να προλάβη... Είνε τόσο θλιβερό να θάσης στ'ο τέλος τ'ο βίου σου, χωρίς να έχεις καταλάβη τίποτα!... Έγώ δέν έξέρω τίποτε, πρέπει να τ'α μάθω όλα... Άφρησά άπό δώδεκα χρόνια τ'ο θέατρο, χωρίς λύπη. Δέν ήθελα πιά να ζω γιά τους άλλους. 'Ηθελα να ζήσω γιά τόν έαυτό μου, να μάθω, να καταλάβω, να παρακολουθώ σά μαθήματα και διαλέξεις... Έχω διαβάσει λίγο, όχι όμως άρκετά. Έχω άκόμα να μάθω πάρα πολλά πράγματα, όλα σχεδόν!

Οι ρόλοι της την παρέσσαν τόσο, ώστε έσπαζε συχνά σέ κλάματα, σέ κρίσεις χαράς η ένθουσιασμού, σέ παραλήρημα, σέ λιποθυμίες.

«Πολλές φορές — έλεγε η ίδια — στ'ο ξενοδοχείο με κυριεύει η έπιθυμία να χτυπήσω τ'ο κουδούνι τ'ο δωματίου μου, να καλέσω τόν μαϊτρ' ντ' ότέλ, τούς καμαριέρηδες, τούς έξυμους, όλον τόν κόσμο, γιά να παίζω έμπρός σ' αυτός τούς θεατές. Είμαι όμως άναγκασμένη να κάνω ύπομονη και να περιμένω την ώρισμένη ώρα της παραστάσεως!»

Στ'ο Βασιλικό Θέατρο της Στουτγάρτης, ο Βασιλεύς της Βυρτεμβέργης της παρήγγειλε οτι την παρακαλούσε να τόν δεχθή στ'ο καμαρίνι της.

—Πέστε στ'ον Μεγαλειότατο, οτι η εύμένειά του με συγκινεί πολύ, άπάντως έκείνη. Δέν μπορώ όμως να έκπληρώσω την έπιθυμία του. Στ'ο θέατρο, άφωσιώνομαι τελείως στήν τέχνη μου, ενώ οι έπισκέψεις με άνακαλούν στήν πραγματικότητα και διαλύουν την αλλουζιόνη πού μου είνε άπαραίτητη!

«Τούτο ο Βασιλεύς έπέμεινε και πήγε να χτυπήση την πόρτα της.

—Ποιος είνε; ρώτησε άπό μέσα η Ντοϋζε.

—'Ο Βασιλεύς!

—Λυποίμαι. Μεγαλειότατε, αλλά δέν μπορώ να σάς δεχθώ. Νότωμαι.

—Θά περιμένω να τελειώσετε.

—Μην έπιμένετε άδικα. Θά βγώ άπ' τ'ο καμαρίνι μου μόνον όταν μάθω οτι έφυγε η Μεγαλειότης σας.

Δέν έπρόκειτο γιά άγένεια, ούτε γιά καριότιο της Ντοϋζε, αλλά γιά την ανάγκη ενα μη διαλυθή η «Αλλουζιόνη» της.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ με δέκα κοστούμια

Άπό άνέκαθεν πιστεύω οτι η καλή εμφάνισις παίζει σπουδαίο ρόλο στ'ον έρωτα. 'Ο άντρας πού μπορεί ν' αλλάξη συχνά κοστούμια και να εμφανίζεται πάντα κομψός και καλοντυμένος, έχει τ'ο πιδ άποτελεσματικό όπλο γιά να προσελκή την προσοχή της γυναικός. 'Όποιος όμως τ'α γυναικός δέν έχω καμιά επιφύλαξη οτι ο δόν Ζουάν, ο Καζανόβας και όλοι, οι άλλοι μεγάλοι γυναικοκατακτητές της ιστορίας, θα διέβησαν μιά πλουσιώτατη γκαρνταρίμπα, στην όπρια θα τοποθετούσε τις φορεσιές τους και τις και μές πού κατ'αδύνατο. Και ο ίδιμ άκόμα θα διέδετε τούτο άχρηστ'ον μιά ντουζίνα φούλλα σούκις, διαφορετικών σχήματος, γιά να ε, φαίνεται πάντα καινούργιος, μπροστά στην Εύα.

Έγώ ο καυμένος είχα στή την ιδέα, περί εμφάνισέας, αλλά δέν είχα τ'α κοστούμια. Άλλοτε,

διέδετα δυό — τρία και βαλεζόμου, να μ' αυτό. Έκανα περιήμια τ'ο κομμάτι μου. Τόν τελευταίο καιρό όμως, μου άπόμεινε ένα και μοναδικό και αυτό, γιά να είμαι ειλικρινής, όχι σέ καλή κατάσταση.

Κι' αυτόν τόν καιρό ακριβώς έπρεπε να έχω πεντέξη κοστούμια γιά να καταπλήξω τη Λουλού, την όμορφη δακτυλογράφο πού εργαζόταν στ'ο διπλανό γραφείο και την είχα βάλει στ'ο μ'ατί...

Άλλά δέν τ'α είχα αυτό τ'α πεντέξη κοστούμια. Είχα όμως φίλους καλούς και ευγενικούς, πού πολλές φορές με είχαν εξυμπερίστη. Και μιά πού τ'ο σώμα μου δέν είχε μεγάλες διαφορές άπό τ'ο δικό τους σκέφθηκα και πολύ έξυπνο και πολύ πρωτότυπο: Νά δα μ'ο δικό τους και τότε ένα κοστούμι τήν πολυτελή μου εμφάνισι. Συγχάρηκα ένδοιμώς τόν άκούσι μου γι' αυτή την ώραία έμπνευσι κι' έτρεξα άμέσως να την πραγματοποιήσω.

Κώστα μου, μιά χαρά: Νά μου δανείσης γιά μιά μέρα τ'ο μπλέ κοστούμι σου!

—Μά...

—Θά μ'ε σώσης!

—Κι' έμ' πάθη τίποτα;

—Θά σου άφήσω γιά έγγυησι τ'ο δικό μου.

(Περίληψις προηγουμένων. — Η μικρή Μνηστρέτη, η μετέπειτα περίφημη γιά την όμορφιά της Φρόνι. Ση στίς Θεοπίες με τόν μέθυσο πατέρα της και την σκληρή μητριά της που την στέλνουν να μαζεύει χάρτα στα γύρω βουνά. Η μικρή ερωτεύεται τόν Χαρτίδημο, έναν καλόκαρδο και τιμωρό νέο, που θέλει να την κάνει γυναίκα του. Μά το δύειρο τους αυτό δεν πραγματοποιείται. Οι γονείς της την παραδίδουν σε διαφόρους πλουσίους για να χρηματισθούν και ο Χαρτίδημος παρεξηγώντας την την περιφρονεί. Κατόπιν αυτός η Φρόνι, μη μπορώντας να ζήσει στην ατιμία που την κατεδίκασαν οι γονείς της, φεύγει κρυφά με τη μικρή φίλη της Κορίννα και μια γρήνη έμπιστο της γιά την Αθήνα. Είνε πλέον μετωπίστη κοπέλλα και γοητευτική όμορφη. Στην Αθήνα τις φιλοξενεί η όμορφη Γλυκέρρα, γυναίκα τού έρωτος και της απάλασας, η όποια τούς προτείνει να τούς μάθει την τέχνη της).

9 — Τρέχετε! ψιθύρισε η γεροντοκόρη. Μην σας συμβεί κακό πριν φθάσω με στην πολιτεία. Οι θεοί που μάς βοηθήσαν να περάσουμε τούς κινδύνους, θα μάς βοηθήσουν και τώρα. Κόντευε να νυχτώση. Οι δυο στρατιώτες τις ακολουθούσαν γελούντως. — Που θα πάμε, είπε με φόβο η Κορίννα. Δεν γνωρίζουμε κανένα εδώ. Τι θα κάνουμε; — Σταθήτε, είπε σέ λίγο η Φρόνι. Για κυττάχτε. Έκει παράμερα αυτό το σπίτι. Μακριά απ' όλα τα άλλα. Τι όμορφο! Θέλετε να χτυπήσουμε αυτή τη πόρτα και να ζητήσουμε άσυλο; — Και που ξέρομε έμεις ποιος κατοικεί αύτο; — Θα παρουσιαστούμε σάν Ικέτιδες. Δεν θα μάς διώξουν. Κι' έτσι αποφεύγουμε αυτούς τούς δυο ένοχλητικούς. Κι' έχουμε στέγη γιά απόψε. Αύριο το πρωί πιά, βλέπουμε. — Πάμε! συμφώνησε η Χαριτώ.

Προχώρησαν προς τού μοναχικό σπίτι. Ήταν σκαρφαλωμένο σε κάποιο ύψωματάκι. Γύρω του σπαρμένες παλιές αινούβιες έλπες, με τα φυλάματα τους που φαίνονταν σκοτεινά στο σούρουπο. Πιο πέρα, ο λόφος της 'Ακροπόλεως ύψονόταν όνειρεμένος στο μυσκόταδο. Γύρω τά βουνά, στεφάνι μαβί, σκοτεινό πιά, και κάπου μακριά, λίγα φωτάκια έβιναν κιάλας τη μυστηριώδη εικόνα της νύχτας.

— Τι όμορφη πόη είνε η Αθήνα! ψιθύρισε η Φρόνι, και τά μάτια της, σκοτεινά στο σούρουπο άγκάλιασαν μαγεμένα, τού πανόραμα τών όμορφων σπιτιών που σκαρφάλωναν γύρω από τήν 'Ακρόπολη. Άναμεισά τους κατάλευκοι, ξεχάρizan οι ναοί. Λυγράρα, σκοτεινά, τ' άγάλματα που και που διαγράφονταν ψηλά, στίς στέγες από μακριά.

— Ω! πότε θα τά δούμε από κοντά δλ' αύτά! ψιθύρισε η Φρόνι νοσταλγικά.

— Ελα, έλα, την έκοψε η Χαριτώ. Τάχυνε τού βήμα σου. Έμένα η Αθήνα με φοβίζει.

— Εγώ την αγαπάω κιάλας, είπε η Φρόνι, άναστενάζοντας.

— Έμένα μού σφίγγεται η ψυχή, είπε σιγά η Κορίννα. Δεν ξέρω γιάτί. Νά, έχω την ίδια πώς θα περάσω πολλά βάσανα σ' αύτή τη μαγεμένη πολιτεία.

— Εγώ έχω την ίδια πώς θα ζήσω μια ζωή όνειρεμένη, είπε η Φρόνι.

— Κι' εγώ ξέρω, βόγγηξε η Χαριτώ, πώς γρήγορα τού έλαφρό χάρμα της Αττικής θα δειχθ' τά γέριμά μου κόκκιλα.

— Φόβασαμ! φώναξε σέ λίγο η Φρόνι. Χαριτώ, χτύπησε έσθ την πόρτα και παρακάλεσε.

Γλυκέρρα

Με χέρι τρεμουλιαστό χτύπησε η όμπρετρια τήν πόρτα τού όμορφου σπιτιού. Όσοι να άνοίξουν από μέσα, είχαν καιρό, άν και οι στρατιώτες τις ένοχλούσαν με διάφορα λόγια, να θαυμάσουν τού όμορφο κτίριο. Η πρόσφυς ήταν κομψή, κατάλλευχη. Πίσω μαντεύονταν πλούσιο τού σπίτι. Και πιο πίσω, ένας μεγάλος κήπος με πορτοκαλλιάς και με λουλούδια.

— Τι ζητάτε; ρώτησε ένας μεσόκοπος όπτη-ρέτης.

— Είμαστε ταξιδιώτισσες, είπε η Χαριτώ. Έρχόμαστε από μακριά, από τις Θεοπίες. Ταξιδεύουμε μέρες. Είμαστε άποσταμένες και δεν γνωρίζουμε κανένα εδώ. Ζητούμε άσυλο γιά τή νύχτα. Ζητούμε προστασία, γιάτί μάς κυνηγάνε δυο στρατιώτες.

— Περνάτε μέσα, είπε ο όπτηρέτης. Τό σπίτι της Γλυκέρρας, είνε πάντα άνοιχτό γιά όσους παρακαλούν.

Προχώρησαν. Πέρασαν την είσοδο και βρέθηκαν σέ μια μεγάλη αούλη. Δύο τρία άγάλματα κοσμούσαν την αούλη. Και γύρω, τού περιστύλιου με κομψές κολώνες, έδινε ένα άρχοντικό στην ιδιωτική αυτή κατοικία.

— Είσατε τυχερές, είπε ο Κλεινίας, ο όπτη-ρέτης. Απόψε η κυρά μου θα είνε μόνη. Κι' έτσι θα μπορέση να σάς περιποιηθ. Έλάτε σ' αύτό δωμάτιο.

Προχώρησαν σ' ένα από τά λόγια δωματία. Ο Κλεινίας άνοιξε την πόρτα. Μία γυναίκα ήταν έξαπλωμένη σ' ένα πολυτέλες ανάκλιτρο. Φαίνονταν ίσαμε τραντανέντε — σαράντα χρόνων. Θά ήταν πολύ όμορφη στά νεότητά της. Τά μαλλιά της καστανά, ήταν δεμένα ψηλά, και στερεωμένα με μια χρυσή κορδέλλα. Χιμπράστα της, γυμνά, μέσα από τού λευκό χιτώνα, ήταν όλοστρόγγυλα κι' άσπρα σαν μαρμάρια. Τό κεφάλι της, περήφανα στήριγμένο στους μεστούς της ώμους. Μόνο κάποιες ρυτίδες κάτω από τά μεγάλα καστανά της μάτια την έδειχναν σάν κουρασμένη.

Με λίγα λόγια της έξηγήσε ο Κλεινίας τί η-θελαν οι ξένες. Η Γλυκέρρα άνασηκώθηκε.

— Καλώδε ώριστα, είπε με γλυκιά φωνή. Ο Ζεύς ο ξένιος να σάς προστατεύη. Στο τράκι μου θα βρήτε περιθαλψή και άνάπαυσή απόψε. Ξεκουραστήτε, πλυθήτε, κι' έλάτε εδώ πάλι να φάμε μαζί και να μού διηγηθίτε, άν θέλετε, ποιές είσατε και τί γυρεύετε στην Αθήνα.

— Ω, Γλυκέρρα, είπε η Φρόνι σενά, αλλά με θάρρος. Σ' εύχαριστούμε. Δε θα σού κρύψουμε ποιές είμαστε, ούτε τού σκοπό τού ταξιδιού μας. Θ' ακούσης, άν θέλεις, και τις περιπτείες μας. Δεν είνε εύκολο να ταξιδεύουν τρείς γυναίκες μόνες από τις Θεοπίες στην Αθήνα.

Δούλες παρέλαβαν τις ξένες και τις ώδήγησαν στο λουτρό. Με μάτια έκστατικά, υιώθοντας ν' άνοίγουνται μπροστά της άγνωστοι κόκοι, κύτταξε η Φρόνι γύρω της. Όλα έδειχναν πλούτο κι' εύτυχισμένη ζωή. Τό λουτρό ήταν στρωμένο με όμορφα μωσαϊκά που παρίσταναν σκηνές από τη μυθολογία. Οι όμπρετριες ήταν έπιτήθειες. Έλουσαν κι' έτριψαν τά κουρασμένα κορμιά τών δυο κοριτσιών και σέ

□ Ο Πάπας Πίος ο 9ος άρχη κληρονομία στή Δυτική Έκκλησία 50 εκατομμύρια φράγκα.

□ Στο άρχιτελεος τών νήων Σάντουιτς τά μικρά παιδιά μαθαίνουν πρώτα να κολυμπούν στο νερό κι' έπειτα να περπατούν στην ξηρά.

□ Ο Λουδοβίκος ΙΑ' ήταν ο πρώτος άνθρωπος που ήπιε καφέ στή Δυτική Ευρώπη.

□ Γάτα, η όποια έχει κίτρινο χρώμα η περισσότερα από δυο χρώματα είνε κατ' κανόνα θηλυκή.

□ Πολλοί τηλεγραφικοί σύλλοι άπ' τού Μιλάνο στην Έλβετία είνε καμωμένοι από γρανίτη.

□ Τρία δευτερόλεπτα μόνο χρειάζονται γιά να μεταβιβάσθ' ένα τηλεγράφημα από την Ευρώπη στην Αμερική, γιά να διατρέξη δηλαδή, όλο τόν Ατλαντικό Ωκεανό.

□ Οι Ένετοι είνε εκείνοι που έχρησιμολογούν πρώτοι βαρεία κανόνια σε ναυμαχία. Τά έρημοποίησαν δέ τού 1377 κατά τών Γενοβέζων.

□ Η λόγχη έφευρέθηκε τού 1670 στή Μοναχία της Γαλλίας. Γι' αύτό μάλλιστα άνασχέθηκε μαγιονέττα.

□ Σέ πολλά μέρη της Γροιλανδίας οι Ιθαγενείς συνήθιζαν όταν πεθάνη κανένα μικρό παιδί να θάβουν μαζί του κι' ένα ζωντανό σκυλό, γιά να τού χρησιμεύση ως όδηγος στόν άλλο κόσμο.

□ Αν ο έλέφας είχε φωνή καναριού άνόλογη σ' έντοια και δυναμή με τόν όγκο τού σώματός του, θα άκούσταν σε απόσταση ίση προς τού μήκος της διαμέτρου της γής.

□ Ο άριθμός τών ανθρώπων που πεθαίνουν σ' όλη τη γή, έν καιρό ειρήνης, υπολογίζεται σε 90.000 τού εικοσιτετραώρου.

λίγο η Φρόνι κι' η Κορίννα ένοιωσαν μία παράξενη ευεξία.

Η Φρόνι ψιθύρισε:

— Κορίννα, δεν είχα δίκη να σού πω νάρθου-με στην Αθήνα; Βλέπεις κιάλας πόσα θαύματα μέσα σ' ένα σπίτι; Νά ένα τέτοιο σπίτι όνει-ρεύομαι κι' εγώ.

— Μά η Γλυκέρρα είνε έταίρα.

— Κι' εγώ τι είμαι Κορίννα; Μονάχα που στή πατρίδα μας θα δούλευα όλη μου τη ζωή γιά να πίνω ο μέθυσος ο πατέρας μου. Ένώ εδώ, θα εργαζόμην γιά τόν έαυτό μου.

— Εγώ όμως δεν είμαι, ψιθύρισε η κοπέλλα, τσα με λύπη.

— Κορίννα, είπε η Φρόνι θερμά. Ας τη ρωτήσουμε τή Γλυκέρρα. Είμαι σίγουρη πώς αύτή θα μάς συμβουλέψη γιά τού καλύτερο.

Όταν σέ λίγο η Γλυκέρρα είδε τις δυο κοπέλλες να μπαίνουν στή κόμαρά της καθόρθη, με τούς όλοκάθερους χιτώνες που τούς είχαν φορέσει οι σκλάβοι της, χαμογέλασε.

— Η Αφροδίτη, είπε, δεν φιλαργυρεύθηκε τίς χάρες της μαζί σας. Είσατε κι' οι δυο όμορφες. Καθήστε και πέστε μου.

Η Χαριτώ είχε παρακαλέσει να πλαγιασθ. Ήταν κατάκοπη, δε βαστούσε άλλο. Πήρε η Φρόνι τού λόγο. Άρχισε με ελίκρινεια να διηγείται τή θλιμμένη της ιστορία. Έπειτα διηγήθηκε τις άφάνστατες περιπέτειες τού ταξιδιού τους. Πώς μια φορά κόντεψαν να κουδινε από τούς κεραυνούς σέ μια θύελλα που τις έπιασε στά βουνά. Πώς άλλη φορά μόλις έφυγαν από τά χέρια τών ληστών, με τέχνασμα. Της διηγήθηκε ακόμα πώς άπέφευγαν τούς ένοχλητικούς θαυμαστάς. Και πώς στό τέλος, τις κυνήγησαν οι δυο στρατιώτες ως την πόρτα της.

Η Γλυκέρρα άκουσε μ' ένδιαφέρον, κι' η ματιά της περιεργαζόταν τις δυο κοπέλλες. Όταν τέλειωσε η Φρόνι τη διήγησή της, η Γλυκέρρα ρώτησε.

— Και τί σκέπτεσθε να κάνετε στην Αθήνα; — Δεν έχουμε καμιά άπόφαση, άποκρίθηκε με ελίκρινεια η Φρόνι. Αύριο, όταν ξημερώση θα σκεφθούμε.

— Χι... Έκανε η γυναίκα και τις ξανακύτταξε καλά.

Μετά κάμωσθη όμορφα. Είπε:

— Ακούστε, μικρές μου. Θά σάς ποστεινω κάτι. Μού φαίνεται πώς η τύχη σας έστειλε εδώ. Ένώ, είνε πάντα στό σπίτι μου μαθήτριες. Αυτές τις τελευταίες ημέρες δίωκε είμαι υιόν. Δεν άποσάσκει να πάσω καμιά κοπέλλα, δεν εύρισκα καμιά άξια γιά μισή. Φαίνεται πώς η τύχη ήθελε να μείνη η θεός άδειαν γιά σας. Θέλετε να μείνετε εδώ σ' αύτό το σπίτι; Θά σάς διδάξω τη δύσκολη τέχνη να άρρίσσετε και να ξέροτε να ποσοελεύετε.

Οι δυο μικρές κυτάγνησαν με άνησυχία.

— Δεν με γνωρίζετε, είπε η Γλυκέρρα. Αόμοι διώκε όποιον και να ρωτήσετε στην πολιτεία γιά τή Γλυκέρρα. Θά έξουν να σάς πη. Ήλθα κι' εγώ άνωστη και στανή στην Αθήνα. Λοιπόν, τί λέτε; Θά μείνετε στή στή στή μου;

— Θά μείνουμε, φώναξε άποσαστικά η Φρόνι. Ή Γλυκέρρα! Είσατε αλήθεια καλή. Δεν ξέρω τι θα μ' όψουνε άν νάρθουμε γιά σένα στή πολιτεία, αλλά μού φαίνεται πώς όλοι θα μ' ήλθουν γιά τήν καλή σου τήν καρδιά.

— Ένώ θα ήθελα να νίνω αούλητοια, είπε δειλά η Κορίννα. Μού είπαν πώς είνε μια εύγενική τέχνη.

— Μπορείτε να νίνω αούλητοια, άποκρίθηκε σοβαρά η Γλυκέρρα. Κι' έσθ ένοχουαλόδεσ, να γίνης χορεύτρια. Αλήθεια, πώς σέ λένε έσένα;

— Μνησσορέτη. Άλλά με φωνάζουν Φρόνι.

— Ποιό δυναί σου είνε πού άναπτό; — Φρόνι, άποκρίθηκε η κοπέλλα και ο ναός της έτρεξε στή Χαριτίνη, κι' η καρδιά της μώ-τωσε γιά μια στιγμή.

— Ωστε Φρόνι, κι' έσθ μικρή Κορίννα, είμαστε σύμφωνες; Έκανε η Γλυκέρρα μ' εύχαρίστηση. Από σήμερα είσατε μαθήτριές μου.

— Και θα κατοικήμε εδώ; ρώτησε η Φρόνι.

— Βέβαια. Τό σπίτι μου είνε στή στή από σήμερα. Οι σκλάβοι μου θα σάς όμπρετούν κι' έσας.

— Άν φανήτε καλές, όπάκουσε και έξηπνες, σέ δυο χρόνια τού πολύ, θα ήσαστε όνομαστές και περιζήτητες σ' όλα τά συστάσια, με τούς ήμουν μια φορά κι' έναν καιρό κι' εγώ.

— Και τώρα δεν είσαι πιά περιζήτητη; ρώτησε η Φρόνι γρήγορα. Γιατί, όμορφη Γλυκέρρα; Η καλλονή σου όστράφητε ακόμα.

— Άν ήθελα, όλη η Αθήνα θα βρισκόταν στά πόδια μου, άποκρίθηκε με καμιά η Γλυκέρρα. Άλλά έχω τραβηχτή λιγάκι από τόν κόσμο.

— Γιατί; ρώτησαν μαζί οι δυο κοπέλλες.

— Δίσασε η γυναίκα μια στιγμή. Μετά άποκρίθηκε:

— Θά σάς πω τού μυστικό μου. Νά, θα σάς τού πω, γιάτί μού φαίνεστε ψυχές άγνες και πιστές. Και παρ' όλο πώς πρέπει να σάς όνομαστές από τώρα φίλες μου. Τραβήχτηκα λοιπόν από τόν κόσμο, γιάτί άγάπησα. Άγάπησα κι' άγαπώ μ' όλη μου την ψυχή έναν άντρα...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η απάντηση

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ — τής Τασίας

Έξομολόγησις γεροντοκόρης

Θ. Είλες να μάθης, λοιπόν, γιάτί δεν παντρεύτηκα. Λουκία; Όλοι με νομίζουν παράξενη και ιδιοτροπή και στή γειτονιά με λένε «ή ώραλα γεροντοκόρη», γιάτί ξέρουν πώς κάποτε ήμουνα πολύ όμορφα και περιζήτητη νεούρια... Μά, κανείς δεν ξέρει την πραγματική αλήθεια, τού μυστικού της ζωής μου. Πιστεύουν, όλοι, Λουκία, και οι δικοί μου ακόμα, πώς δεν θέλησα να παντρευτώ γιάτί... δεν μ' έρεσε κανείς και γιάτί ήμουνα τόσο έγωιστρια που δεν μπορούσα να ταϊριζώ με κανένα... Πόσο μ' άδικούν! Μά να! Σού υποσχέθηκα να τού μάθης. Θά τού μάθης.

Η γυναίκα που μιλούσε διεκόπη γιά μια στιγμή. Ήταν φανερά συγκινημένη.

Η φίλη της την κύτταξε με συμπάθεια.

— Καθμένη Τασία, είπε με συμπάθεια. Ξέρω πόσο άδικήμηνε στάθηκες απ' τη ζωή... Ας μπορέσεις να έκαμεις τόν καλύτερο γάμο με τήν όμορφιά και τού προσημύα που είχες, και νάσαι σήμερα η πιο εύτυχισμένη άπ' όλες μας... Μά η κακία μοίρα σου δεν τού θέλησε.

Τά μαλλιά της Τασίας ήταν πραγματικά γκρίζα τώρα. Τό πρόσωπό της, παλαιμένο από τά χρόνια και στασιμωμένο απ' την λύπη, τά μάτια της έξαπλωμένα άπό τά πολλά δάκρυα...

Και διώκε η Τασία ήταν πριν λίνα υόλις χρόνια μια καλλονή που έθαύβαινε, ένα μπουμπούκι τού μαροζοκόουδσε και έκανε τις άνδρικές καρδιές να πλανιάζουν από έρωτικούς καθμούς...

Όταν άγαπώ κανείς

Η ιστορία μου είνε πολύ θλιβερή, άχοις η Τασία, ένώ ρυτίδες πόνου αούδα-νέ τού μέτωπό της. Και εί-σαι η πρώτη που την μαθαίνεις... Από χρόνια μού καίει την ψυχή τού θλιβερό μυστικό μου. Μά τώρα πιά δεν βαστά, δεν άντέχω... Θέλω σε κάποιο να τού έκμυστη-ρεύω γιά να έλαττωσθ και ν' άκούσας από τού στόμα τού δικού σου, στήν κοίτη σου... Θά με δι-καίη η θά με καταδικάσει. Η μοίρα θέλασε να γίνης έσθ ο κριτής μου αυτός...

Όπως θα έβρισε, οι γονείς μου ήσαν άρκετά εύκατάστατοι... Και εγώ, σέ ηλικία 16 έτών, ήταν φυσικό με τήν όμορφιά και τήν καλή προικία μου να είμαι μια περιζήτητη νεύη... Με πολιορκούσε ένα πλήθος όλοκλήρο θαυμαστών... Και πολλοί δεν δίτασαν να ζή-θουν τού χέρι μου απ' τούς γονείς μου...

Μά ήμουνα ακόμα τόσο μικρή... Και πολύ δικαιολογημένα οι γονείς μου φρόντισαν να με γράψουν σε κάποια σχολή γιά να μαρμαρώσω και να μορφωθώ και τούς κινδύνους τών θαυμαστών και προ-κοπήτων μ' άποφύγω...

Ός τόσο, δρισκόουν στην ηλικία της αίσθηματικής προσο-μής... Άν και κλεισμένη μέσα στή σχολή, ένιωθα τήν ψυχή μου να σπέρνεται πρός τήν νεύραση ζωής της Αθήνας και ν' άναγίστα ν' άπολαύση τις χάρες της πρώτης ά-γάπης.

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ — τής Τασίας

Έξομολόγησις γεροντοκόρης

Θ. Είλες να μάθης, λοιπόν, γιάτί δεν παντρεύτηκα. Λουκία; Όλοι με νομίζουν παράξενη και ιδιοτροπή και στή γειτονιά με λένε «ή ώραλα γεροντοκόρη», γιάτί ξέρουν πώς κάποτε ήμουνα πολύ όμορφα και περιζήτητη νεούρια... Μά, κανείς δεν ξέρει την πραγματική αλήθεια, τού μυστικού της ζωής μου. Πιστεύουν, όλοι, Λουκία, και οι δικοί μου ακόμα, πώς δεν θέλησα να παντρευτώ γιάτί... δεν μ' έρεσε κανείς και γιάτί ήμουνα τόσο έγωιστρια που δεν μπορούσα να ταϊριζώ με κανένα... Πόσο μ' άδικούν! Μά να! Σού υποσχέθηκα να τού μάθης. Θά τού μάθης.

Η γυναίκα που μιλούσε διεκόπη γιά μια στιγμή. Ήταν φανερά συγκινημένη.

Η φίλη της την κύτταξε με συμπάθεια.

— Καθμένη Τασία, είπε με συμπάθεια. Ξέρω πόσο άδικήμηνε στάθηκες απ' τη ζωή... Ας μπορέσεις να έκαμεις τόν καλύτερο γάμο με τήν όμορφιά και τού προσημύα που είχες, και νάσαι σήμερα η πιο εύτυχισμένη άπ' όλες μας... Μά η κακία μοίρα σου δεν τού θέλησε.

Τά μαλλιά της Τασίας ήταν πραγματικά γκρίζα τώρα. Τό πρόσωπό της, παλαιμένο από τά χρόνια και στασιμωμένο απ' την λύπη, τά μάτια της έξαπλωμένα άπό τά πολλά δάκρυα...

Και διώκε η Τασία ήταν πριν λίνα υόλις χρόνια μια καλλονή που έθαύβαινε, ένα μπουμπούκι τού μαροζοκόουδσε και έκανε τις άνδρικές καρδιές να πλανιάζουν από έρωτικούς καθμούς...

Όταν άγαπώ κανείς

Η ιστορία μου είνε πολύ θλιβερή, άχοις η Τασία, ένώ ρυτίδες πόνου αούδα-νέ τού μέτωπό της. Και εί-σαι η πρώτη που την μαθαίνεις... Από χρόνια μού καίει την ψυχή τού θλιβερό μυστικό μου. Μά τώρα πιά δεν βαστά, δεν άντέχω... Θέλω σε κάποιο να τού έκμυστη-ρεύω γιά να έλαττωσθ και ν' άκούσας από τού στόμα τού δικού σου, στήν κοίτη σου... Θά με δι-καίη η θά με καταδικάσει. Η μοίρα θέλασε να γίνης έσθ ο κριτής μου αυτός...

Όπως θα έβρισε, οι γονείς μου ήσαν άρκετά εύκατάστατοι... Και εγώ, σέ ηλικία 16 έτών, ήταν φυσικό με τήν όμορφιά και τήν καλή προικία μου να είμαι μια περιζήτητη νεύη... Με πολιορκούσε ένα πλήθος όλοκλήρο θαυμαστών... Και πολλοί δεν δίτασαν να ζή-θουν τού χέρι μου απ' τούς γονείς μου...

Μά ήμουνα ακόμα τόσο μικρή... Και πολύ δικαιολογημένα οι γονείς μου φρόντισαν να με γράψουν σε κάποια σχολή γιά να μαρμαρώσω και να μορφωθώ και τούς κινδύνους τών θαυμαστών και προ-κοπήτων μ' άποφύγω...

Ός τόσο, δρισκόουν στην ηλικία της αίσθηματικής προσο-μής... Άν και κλεισμένη μέσα στή σχολή, ένιωθα τήν ψυχή μου να σπέρνεται πρός τήν νεύραση ζωής της Αθήνας και ν' άναγίστα ν' άπολαύση τις χάρες της πρώτης ά-γάπης.

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

Τόν Ρενίδη τήν διέκοψε η Λουκία, τόν άνδρα της... Θέε μου! — Ναι, τόν Ρενίδη... Μη με διακόπτετε όμως... Ήταν ο μόνος άνδρας από τόν κόσμο τών θαυ-μαστών μου...

Γιατί άγαπούσα... Ναι! Άγαπούσα έναν νέο — τόν νεαρό γιά-τρό Παύλο Ρενίδη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ και "Αννα

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Κατά τα μέσα του 14ου αιώνα, στο Καρτάζο της Πορτογαλίας ζούσαν δυο νεαροί, αλλά άτυχοι έραστές: Ο Ροβέρτος και η Άννα. "Ήσαν και οι δυο άριστοι και γενναίοι, με ψυχές τρυφές και παύονταν πώς ήταν γεννημένοι για τον έρωτα και την ευτυχία. Η φθονερή μοίρα όμως όρισε διαφορετικά τη ζωή τους. Οι γονείς της Άννας την πάντρεψαν με ένα πλούσιο κύριον, ο οποίος, γνωρίζοντας τις σχέσεις των δυο έρωτευμένων, έφρόντισε να συλλληφθί ο Ροβέρτος και να φυλακισθί, για να μη μωρέσει να εκδικηθί για την προσβολή που του έκαναν.

Επειτα από αρκετό καιρό, όταν νόμισαν ότι ο Ροβέρτος ήταν πια ακίνδυνος για την ευτυχία των νεονύμφων, τον έβγαλαν απ' τη φυλακή. Εκείνος όμως που δεν είχε πάψει ούτε στιγμή ν' αγαπά την Άννα και που ήταν βέβαιος πως κι εκείνη εξακολουθούσε να τον αγαπά, αποφάσισε να κλέψι την άσπαστη του απ' τον πάργιο που σύζυγόν της, βοηθούμενος απ' τους φίλους της, συγγενείς του και να φύγν μαζί της μακριά, σ' ένα μέρος όπου θα μπορούσαν να ζήσουν ευτυχισμένοι και ασφαλείς.

Ένας μάλιστα απ' τους συγγενείς του Ροβέρτου, για να διευκολύνι την άσπαγν, μπήκε στην υπηρεσία του συζύγου της Άννας ως Ιπποκόμος.

Εν τώ μεταξύ ο πλούσιος κύριος, για να κάνει την σύζυγό του να ξεχάσι τον άσπαστο της Ροβέρτο, την είχε νυμείσει με άπειρα βάρια και πολύτιμα κοσμήματα, μεταδύ τον οποίον κι έναν Έσταυρωμένο χρυσό, που έδειχνε, καιμωμένον από λεπτότατο σκαλισμένο χρυσό και γεμάτο σκαλισμένα και μαργαριτάρια. Εκείνη όμως εξακολουθούσε ν' αγαπά τον Ροβέρτο της και ο μόνος πόθος της ήταν να υπορπάει να ζήσι μαζί του. Γι' αυτό κι έβρινε κατενθουσιασμένη μαθαίνοντας το σχέδιο της άσπαγης.

Κάποια μέρα ο κύριος αποφάσισε να κάνει με την σύζυγό του ένα περιπάτο προς το μέρος όπου ο Τάσος χύνεται στη θάλασσα. Δεν ήξερε φυσικά ότι στο μέρος εκείνο έρρισκονταν κρυμμένος ο Ροβέρτος, με τους φίλους του, κι ότι τους περίμενε μια μεγάλη θάρκα.

Σε μια στιγμή το άλογο της Άννας, που ο συγγενής του Ροβέρτου, Ιπποκόμος, είχε αφήσει επίτηδες τρεις μέρες χωρίς νερό, μόλις είδε από μακριά το ποτάμι, άρχισε να τρέχν σαν θηρίον, σπένον προς τα εκεί. Αφάνισσε πίσω του τον κύριον με την ακολουσία του.

Όταν το άλογο έφθασε στο ποτάμι ο Ροβέρτος άρπαξε την Άννα και την μετέφερε στη θάρκα. Οι φίλοι του άρχισαν άμέσως να τσαβούν κομπι μ' όλη τους τη δύναμη, και απέμακρύνθησαν άσπαστα. Προτού ο κύριος αντιληφθί πια είχε ουδής. Έφθασαν έτσι στο ένα κοντινό λιμάνι κι άφείθηκαν σ' ένα καφί, το πλήρωμα του οποίου διασκεδάζε στην Επόα. Σ' ήσαν και βήκυρα, άνοιξαν τα γανιά "Ολη τη νύχτα έπλεαν σε γαλίνια θάλασσα, την αούνη δίως Εξοπας εφάνηκε μια τρομακτική τοικυνία. Πέντε δολοφόροι μέρες από τους παρσάδερνε από Έλ-άσπον στο τέλος φάνηκε μακριά από τον δολοφόνα ένα νησί. Ή θέα λον. Επί τέλους είχαν βρή ένα άσπαστο καταφύγιο.

Στο μέρος όπου άπεβίβασθησαν άπρησε σε άποστασι μικρόν γαντίον απ' την παραλία ένα γισπαλόδο βοο και το νησί. Κάτω από το δένδρο αυτό κατέβησαν οι και άναστάσι, ζητώντας καταφύγιο λυμίες, τολιπωρίες τους. Το νησί αυτό με το άραίο κλίμα και τα άπειρα πουλιά του κεντηούσισε όλους και μερικοί απ' τους φίλους του Ροβέρτου άπεφάσισαν να ξεβρυνήσουν το έσωτερικό του, γάρισαν άργα το έσθρο εύθυμοι

και γεμάτοι έλπίδες, λέγοντας ότι το νησί ήταν έρημο, ήσυχο και γεμάτο άπωροφόρα δένδρα.

Καθησυχασμένοι πια οι δυο έρωτευμένοι εξακολουθούσαν να στεγάζουν κάτω απ' το γιγάντιο δένδρο την ευτυχία τους. Κοντά στο δένδρο τους περνούσε ένα ήσυχο ποταμάκι και γύρω χιλιάδες καναρινιών γεμίζαν τον άέρα με την γοητεία του κελαδημάτος τους.

Η Άννα και ο Ροβέρτος άφιέρωναν στο Θεό το παραδεισένιο δένδρο τους και τοποθέτησαν επάνω σ' αυτό τον πολύτιμο Σταυρό με τα άνεκτήματα μαργαριτάρια και διαμάντια.

Πέρασαν έτσι μερικές μέρες κατά τις οποίες οι δυο έρωτευμένοι ήσαν όλοκληρωτικά παραδομένοι στην ευτυχία τους. Ένα πρωί όμως, ενώ μερικοί απ' τους συντρόφους των μετέφεραν τροφήμα απ' το πλοίο στην ξηρά, έσπασε μια τρομερή, μια άπείρη γροπτή καταιγίδα, πολύ μεγαλύτερη απ' εκείνην που τους είχε πιάσει στον άκεανό και ή όποια άνεστάτως τα πάντα.

Οι άγκυρες του πλοίου έσπασαν και έρριμο πλέον τάν κυμάτων, το πλοίο αυτό που ήταν ή μόνη τους έλπίδα να ξαναγυρίσουν καμιά φορά στην Ευρώπη, εξαφανίσθηκε μέσα στον όρίζοντα, προς τις άφρικανικές άκτες, παρασύροντας τους συντρόφους που βρίσκονταν επάνω του εκείνη τη στιγμή.

Μετά τ'ν εξαφάνισι του πλοίου η Άννα άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα.

Είπε ή όργη του Θεού, έλεγε. Μας τιωρή όλους έπειδή έγω δεν σεδασθήκα τις όποχρώσεις μου έπειδή δεν έμεινα πιστή στον άσπον που μου όρισε εκείνος για σύζυγο.

Μάταια ο Ροβέρτος και οι σύντροφοί του προσεπάθουν να την παρηγορήσουν και να την πείσουν ότι ή καταιγίς εκείνη ήταν μια απ' τις συνηθισμένες τρικυμίες του άκεανού. Η Άννα δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε και στεκόταν μέρα νύχτα γονατιστή μπροστά στον Έσταυρωμένο, με τα μάτια όψωμένα προς τον ούρανό, κλαίνοντας άδιάκοπα, άλλοτε χτυπώντας το στήθος της κι άλλοτε τραβώντας τα ώρια της μαλλιάς.

Πέρασε τρία δόκληρα μερόνυχτα στη στάσι εκείνη χωρίς να βάλι τίποτε στο στόμα της, χωρίς να πih ούτε νερό και την αούνη της τετάρτης ήμέρας έψωμήσε άργα-άργα ψιθυρίζοντας προσευχές και με τα μάτια καρφωμένα πάντοτε πάνω στον Έσταυρωμένο. Μόλις ο Ροβέρτος είδε μπροστά του την άσπαστη του νεκρή, έσπασε σ' ένα γόερό θρήνο που ράγισε άκόμα και τις άμυνες πέτρης. "Εκλαίγε όδες δολοφόρες ζητώντας απ' την άσπαστη του συγγέννη για το κακό που της έκανε. Οι φίλοι του προσεπάθουν να τον πάρουν μακριά απ' το μέρος εκείνο άλλά ο Ροβέρτος τους έλεγε:

"Αν άνθέω στη λύπη μου περισσότερο από πέντε μέρες, τότε θα φύγω μαζί σας μακριά απ' το νησί αυτό. Ας όμως μέσα στις πέντε αυτές μέρες πεθάνω, τότε σάς παρακαλώ να με θάψετε κοντά στην άσπαστη μου Άννα κι έπειτα να πάτε στο καλό.

Ενώ οι σύντροφοί του έργαζ-

έρετε, Σελεστίν, ότι είσθε μια τελεία καλόνη; Η νέα γυναίκα γέλασε πνιγμένα, όπως γελούν οι γυναίκες όταν φίληθουν πίσω απ' το αυτί.

Γιατί σταματήσατε; φώναξε εφρώνικα. Γιατί δεν εξακολουθείτε να μελετημένα κομπλιμέντα σας.

Αντί να της άπαντήσω, της έπέρασα στο λαιμό ένα θαμναίο μαργαριτάρνιο κολλιέ. Εκείνη με κύτταζε, έκπληκτη. Το ύφος της ήταν άληθινά χαριτωμένο. Την κατασάλαβαινα άναστατωμένη...

Για μένα εινε αυτό το κολλιέ... μουρούρισε.
Για σάς, βέβαια!
Μα θα κοστήζι πολύ, έ;
Άρκετά...

Ετρέξε τον καθρέφτη. Κύτταζε τότε έμένα μέσα στο κρύσταλλο και τότε το κολλιέ... Επειτα γύρισε, με πλησίασε, με έδμησα άργα, με άγκάλιασε απ' το λαιμό με τα κάτασπρα μπράτσα της και με κύτταζε βαθιά μέσα στο μάτι.

Γιατί μου χαρίσατε αυτά τα μαργαριτάρια; ρώτησε.

Δεν έξερα να σάς πω άκριδώς... Μ' άρέσate και θέλω να σάς βλέπω έχαριστημένη...

Αυτό εινε όλο; έλεπε ή Σελεστίν με τρεμυλισστή φωνή.

Ενωίσα εφάνικα μια άκατανίκητη έπιθυμία να την βασανίσω, να μη τη φίλησω, να μη την άγκάλιασω, όπως περίμενε, να συνεχίσω.

Ζονταν μ' όλα τους τα δυνατά για να κατασκευάσουν ένα πρόχειρο καφί, ο Ροβέρτος κλαίγοντας και στεναχίζοντας έσκαψε ένα τάφο μπροστά στον Έσταυρωμένο κι έθαψε εκεί την Άννα του. Επειτα, πάνω απ' τον τάφο της τοποθέτησε μια μεγάλη πλάκα στην όποια χάραξε ύπομνητικά την τραγική και παθητική ιστορία του έρωτός τους. Στο τέλος παρακαλούσε όποιον Χριστιανό περάσει απ' το έρημικό εκείνο νησί να χτίσι πάνω απ' τον τάφο της Άννας μια έκκλησις προς τον ούρανό, κλαίνοντας άδιάκοπα, άλλοτε χτυπώντας το στήθος της κι άλλοτε τραβώντας τα ώρια της μαλλιάς.

Πέρασε ένας χρόνος. Είχα χάσει πια πρό πολλού τη Σελεστίν. Μια μέρα θρέψακα στο κομώ και χαριτωμένα. Ένώ σεβριζέτο το πού, έγω θαύμαζα τα ύπεροτα έσπασα μαλλιά της και το λεχάπο προσώπια της, που μου φαινόταν πολύ σοβαρό κι άσπαστο... Νόταν το σεβρίσισμα, δεν μπορέσα πια να άντισταθώ στον πειρασμό και της φίλησα το χέρι. Επειτα μιλήσαμε για μουσική, για θέατρο, για βιβλία...

Θαύμαζα το στόμα της, τα κορράλλνια χείλη της, τα κάτασπρα δόντια της. Μόλις άρχισα να άπλώνεται μέσα στο δωμάτιο ένα γλυκό ισοσκάθεο, έβγαλα απ' την τσέπη μου το μαργαριτάρνιο κολλιέ, που είχε πετάξει στα πόδια μου ή Σελεστίν πρό ενός έτους. Επιδιέταξε μου να σάς το προσέσει! έλεπα. Θα ήθελα τόσο να σάς ιδω εύχαριτωμένη...

Εκείνη τινάχθηκε όρθια, έπιασε τα μαργαριτάρια και ρώτησε: Είνε για μένα αυτό; Ναι, για σάς!
Μα... με συγχωρείτε... δεν καταλαβαίνω...

Δεν την άφησα να συνεχίσι. Γονάτισα έμπρός της και της άγκάλιασα τα γόνατα. Παραμυλίσα, σαν να είχα πνετό. Σας άγαπώ!... καταλαβαίνετε; τράλιστα. Είμαι τρελά για σάς, για την όμορφιά σας... Δεν μπορώ να ζήσω δίχως εσάς! Σας άγαπώ φλογερά...

Εκείνη έφευγε άπότομα άγκάλιασμά μου, όπισθοχωρούσε μερικά θήματα, μου πέταξε κατάμουτρα το κολλιέ και φώναζε: Θελήσατε να με άγοράσετε με αυτά τα μαργαριτάρια; Σ' αυτά τα μαργαριτάρια; Σ' το κατάφω, πριν βγί από το δωμάτιο, σταίπαψε μια στιγμή, για να προσέθει: Παλάνθρωπε!...

Από τότε δεν κάνω πια κανένα δώρο στις γυναίκες, δεν τους μιλώ για τον έρωτά μου, ούτε για την άδικοφία μου. Έτσι δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο...

Έχω άσέτοσο πεισμό για ένα πράγμα: Ότι ή καρδιά των γυναικών μωρών να κατακτηθών και χωρίς μαργαρίτ' ήμια κολλιέ!

Το μυστικό του έφευρέτου του συνίσταται σε μερικά μικρά μεταλλικά μηχανήματα, τα όποια έπιπρεαζόμενα από τις άλλαγές της άτμοσφαιρικής πίεσεως κάνουν να λειτουργή ένα βολίδι που έρίσκεται σε άμεσον έπαφή με το ελατήριο του ρολογιού.

ΤΙ ΑΙΝΙΓΜΑ οι γυναίκες!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

να παίξω μαζί της.

Με συγχωρείτε Σελεστίν, αλλά δεν σάς καταλαβαίνω... είπα ήσυχα.

Εκείνη ζάρωσε τα φρύδια της κι έταίξε νευρικά με τα μαργαριτάρια.

Με άπόλυτη γαλήνη, κρύβοντας τα άληθινά άσθημάτα μου, πρόσθεσα άκόμα:

Δεν σάς καταλαβαίνω, μα την άλήθεια!

Η νέα γυναίκα άρχισε να πηγαινοέρχεται μέσα στο δωμάτιο, άναστατωμένη. Έξαφνα σταμάτησε έμπρός μου. Ένοιωσα στο πρόσωπό μου τη ζεστή πνοή της...

Όποτε... δεν έχετε καμιά έπιθυμία; μουρούρισε. Δεν με ποθείτε;...

Το παίγνιδι μου φάνηκε άκόμη πιο ένδιαφέρον κι' άποφάσισα να το συνεχίσω.

Να σάς ποθώ; άπάντησα. Μα τί λέτε;... Έγώ σάς χάρισα το κολλιέ ως φίλος... και σάς βεβαί ότι ποτέ ως τώρα δεν είδα σε σάς την γυναίκα, εκείνη που ταραξί τις καρδιές και τις άναστατώνει...

Τότε έγινε κάτι που δεν το περίμενα ποτέ: Η Σελεστίν έβγαλε άπότομα το κολλιέ απ' τον κατάσπρο λαιμό της, το πέταξε έμπρός στα πόδια μου και, πριν έσπασω απ' την έκπληξι μου έτρεξε στο δωμάτιο της εφώνιζοντας, σαν τρελή.

Μετανοήσα για το άγαρμμο άστέιο μου.

Σελεστίν!... φώναξε. Ήταν ένα άστέιο!...

Δεν έλαβα καμιά άπάντησι. Η πόρτα της ήταν κλειδωμένη.

Επήρα το δώρο που δεν είχε δεχθί, και βγήκα απ' το σπίτι της, σαν ατόματο, λυπημένος, άπογοητευμένος, μετανιωμένος.

Πέρασε ένας χρόνος. Είχα χάσει πια πρό πολλού τη Σελεστίν.

Μια μέρα θρέψακα στο κομώ και χαριτωμένα. Ένώ σεβριζέτο το πού, έγω θαύμαζα τα ύπεροτα έσπασα μαλλιά της και το λεχάπο προσώπια της, που μου φαινόταν πολύ σοβαρό κι άσπαστο... Νόταν το σεβρίσισμα, δεν μπορέσα πια να άντισταθώ στον πειρασμό και της φίλησα το χέρι. Επειτα μιλήσαμε για μουσική, για θέατρο, για βιβλία...

Θαύμαζα το στόμα της, τα κορράλλνια χείλη της, τα κάτασπρα δόντια της.

Μόλις άρχισα να άπλώνεται μέσα στο δωμάτιο ένα γλυκό ισοσκάθεο, έβγαλα απ' την τσέπη μου το μαργαριτάρνιο κολλιέ, που είχε πετάξει στα πόδια μου ή Σελεστίν πρό ενός έτους. Επιδιέταξε μου να σάς το προσέσει! έλεπα. Θα ήθελα τόσο να σάς ιδω εύχαριτωμένη...

Εκείνη τινάχθηκε όρθια, έπιασε τα μαργαριτάρια και ρώτησε: Είνε για μένα αυτό; Ναι, για σάς!
Μα... με συγχωρείτε... δεν καταλαβαίνω...

Δεν την άφησα να συνεχίσι. Γονάτισα έμπρός της και της άγκάλιασα τα γόνατα. Παραμυλίσα, σαν να είχα πνετό.

Σας άγαπώ!... καταλαβαίνετε; τράλιστα. Είμαι τρελά για σάς, για την όμορφιά σας... Δεν μπορώ να ζήσω δίχως εσάς! Σας άγαπώ φλογερά...

Εκείνη έφευγε άπότομα άγκάλιασμά μου, όπισθοχωρούσε μερικά θήματα, μου πέταξε κατάμουτρα το κολλιέ και φώναζε: Θελήσατε να με άγοράσετε με αυτά τα μαργαριτάρια; Σ' αυτά τα μαργαριτάρια; Σ' το κατάφω, πριν βγί από το δωμάτιο, σταίπαψε μια στιγμή, για να προσέθει: Παλάνθρωπε!...

Από τότε δεν κάνω πια κανένα δώρο στις γυναίκες, δεν τους μιλώ για τον έρωτά μου, ούτε για την άδικοφία μου. Έτσι δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο...

Έχω άσέτοσο πεισμό για ένα πράγμα: Ότι ή καρδιά των γυναικών μωρών να κατακτηθών και χωρίς μαργαρίτ' ήμια κολλιέ!

Το μυστικό του έφευρέτου του συνίσταται σε μερικά μικρά μεταλλικά μηχανήματα, τα όποια έπιπρεαζόμενα από τις άλλαγές της άτμοσφαιρικής πίεσεως κάνουν να λειτουργή ένα βολίδι που έρίσκεται σε άμεσον έπαφή με το ελατήριο του ρολογιού.

Από τότε δεν κάνω πια κανένα δώρο στις γυναίκες, δεν τους μιλώ για τον έρωτά μου, ούτε για την άδικοφία μου. Έτσι δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο...

Έχω άσέτοσο πεισμό για ένα πράγμα: Ότι ή καρδιά των γυναικών μωρών να κατακτηθών και χωρίς μαργαρίτ' ήμια κολλιέ!

Τό κακό μάτι

—Τι μαγειρεύεις σήμερα Ζαμφώ μου; ρώτησε ή κόνα Δεσποινιά, περνώντας μπροστά στην πόρτα, που ή περίφημη κουτομπούλα του Ποδονίφτη, καθισμένη στα κατώφλια έκασθάρξε κρεμμύδια.

Η Ζαμφώ άπάντησε: —Τι να ψήρ κανείς σήμερα, Δεσποινιά μου; Νά! ένα φαγάκι θα κάνωμε να περάσι κι ή σημερινή.

—Μιάν μπαϊνλήνη;

—Όχι καλέ! Αυτό θέλει λάδι πολύ.

—Τότες θα κάνης στιφάδο;

—Ναι, ένα ψευδοστιφάδο. Μα δεν έχω μπαχαρικά. Και το στιφάδο άμια λείπει ή κανέλα και τα καρεφύλια δεν γίνεται καλό.

—Κανέλλα έχω να σου δανείσω ένα μασουράκι.

—Σ' εύχαριστώ Δεσποινιά μου που θα με βολεύης. Τώρα να δώ που θα βρώ δυο καρεφύλια.

—Δεν έχουν οι κουνιάδες σου;

—Έχει εκείνη ή στριμμένη ή Τερψιθέα, μα που να τη πάρης. Αυτή δεν δίνει τ' άγγέλου τση νερό.

—Καλόπισατέ τηνε και θα σου δώσι.

—Αυτή; "Αχ! Δεν την έαίρη, Δεσποινιά μου. Καλύτερα έχει να τα δώσι στοσι έξνοι παρ' σε μάς. Είνε μια σερέτισσα, μια τζαναμπέτις, μια γρουσουζιά...

Και άρχισε πάλι το χερουβικό έναντιον της γεροντοκόρης.

Η Δεσποινιά έφυγε και της έστειλε την κανέλλα με το παίδι της, γιατί δεν ήθελε να μπλέξι με τη γλώσσα της.

Η Ζαμφώ σπούσε το κεφάλι της να βρή τρόπο να πάρη τα γαρύφαλα που της χρειαζόντανε για το στιφάδο, από την Τερψιθέα, όταν ή τελευταία αυτή φάνηκε στην πόρτα μ' ένα δίχτυ.

—Πού πές; ρώτησε ή Ζαμφώ.

—Πάω να πάρω ροδικία.

Μιά σκέψις πέρασε από το νου της Ζαμφώς και τα μάτια της άστράψανε.

—Μά τι έχεις καλέ και είσαι χλωμή; ρώτησε άπότομα την κουνιάδα της.

—Έγώ; Τίποτα... άπάντησε εκείνη κατάπληκτη.

—Μά δε γίνεται. Κάτι θάχης, τα μάτια σου εινε έξκομένα, κ' είσαι κίτρινη...

Η Τερψιθέα άρχισε να φοβάται.

—Έχεις πονοκέφαλο;

—Όχι...

Θά σούρη, δε γίνεται. Φαίνεται πως είσαι κατωμένη. Μάτι εινε. Εκείνη ή κορσινή και ή Βαρβάρα σε είδε έχτες με την πανο σου ρομπά και μούπε: "Μιά χαρά εινε ή Τερψιθέα! Κι' αυτηνής το μάτι εινε καρφί.

—Τι μου λές!

—Ναι, αυτό εινε, σε μύτιασε! Ήβο! Πρέπει να βρω καρεφύλια να σε ξεματιάσω, γιατί δε σε βλέπω καλό. Χαράς και το κακό μάτι που έχει αυτή ή κοπέλλα! Μπά που να τη

ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ' έναν ρεφενέ τα κάλλι στο κορμί σ' άλλα κι ήγώ είμι λεβέντ'ς κή σύγχρονους Έρμη.

Τα τωρινά κουράσια τα μούρλανα σχιδόν, μα ή άγάπης γίνονται τσουμπούσ' ρεφενδόν.

Βάζεις ίου ένα φιλι σ' κή βάζω κούμπες μινά όκά. Βάζεις το λάδ' βάζω το χάδ' κή κάνεις φιέρτι πιο πρακτικά.

Βάζεις το δεύτερο φιλι σ' βάζω κή μινά όκά κρασί. Βάζεις τα χείλη σ' ρεφενέ κή κάνουμε καρδιά χρυσή.

Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τό λακριντί του Θρασύβουλα Γλωσσικά

Στην πόλι τούτη ρε Σοφι— έσηκαθήκαν οι σοφοί να κάνουν λίγο σάλο στέλνον άράδα έπιστολές και κάνουν όρθυρο που λές και πατιριντί μεγάλο.

Οι κριτικοί κι' οι συγγραφείς δηλώσεις κάνουνε σαφείς μ' έπιστολές τρεις πήχες "Άλλοι την θέλουν καλαρή άλλοι τη θέλουν μαλαρή και συζητάνε... τριχες.

Έγινε θέμα θρυλλικό το ζήτημα το γλωσσικό εν περιπτώσει πάση κι' έχει ρε σπλάγνο μου (μ' ατά της εποχής μας τα νοα- (φτά) ή γλώσσα τους... μ' αλ- (λιόσει).

Όμως έγω δεν θα ντρα- (πώ) με λίγα λόγια να τους (πώ) βρδα κοφτά και τσιε- (πιά) πώς απ' τις γλώσσες προ- (τιμά), πτον τωρινό μου τον κοπ- (μύ), μιά γλώσσα... μ' οσχ- (ρίσια) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

βγή! "Αίντε φέρε ενιά καρεφύλια να σε γη- τέφω.

—Έννιά;!! Τρία δε κόβουμε πάντα;

—Ναι, μα το μάτι τση αυτηνης θέλει καλή γητιά με ενιά καρεφύλια.

Η Τερψιθέα άνεβηκε στην κάμαρά της έφερε τα γαρύφαλα κι' ή Ζαμφώ μ' ένα θυμιατό άρχισε ή γητιά άφού σκέπασε το κεφάλι της Τερψιθέας μ' ένα τουλπάνι.

—Γιατί με σκεπάσεις;

—Γιά να γίνη ή γητιά όπως πρέπει άπάν- τησε ή Ζαμφώ.

Έκαψε τα τρία γαρύφαλα και έκρυψε στην τσέπη της τα έξη για το στιφάδο.

Την έβρεξε με το νερό που έβρσε τα κάρβουνα του θυμιατού και της έλεγε:

—Αίντε βοθητιά σου και περαστικά. "Άλλη φορά να βαστάς στην τσέπη σου ένα σκόρδο για το μάτι, γιατί έσένα σε πιάνει πολύ.

Η άνδρη Τερψιθέα έφυγε για τα ψώνια κι' ή Ζαμφώ πήγε να τελειώσι το στιφάδο της.

—Αν δεν είχα κι' αυτή τη θεόδωλη, έλεπε μέσα της, πως θα μαγειρεύα σήμερα το στιφάδο μου...

ΣΥΛΒΙΟΣ

Προίκα μια φορά!

—Λοιπόν κύρ Λουκά, ο Νικόλας θέλει την κόρη σου... Τι θα της δώσης;

—Την...συγκατάθεσί μου!

Νά έρωτας της εποχής γεμάτος βιταμίνες! σπουδαίους να Ιφραοσή μι τσούπρις της Άθηνας.

Βάζεις λιγοδί άγκάλια με φλογά ήραστειλου; Βάζω φασόλια τσαούλια και μπάμες Μπιοχιάτου.

Βάζεις λίγο χαμόγελο βάζω κή φέτα λίγη, μα σ'όταν φιλιών τη ζυγαριά κλέφτω στερνά στο ζύγι.

Βάζω το "Αχ, βάζεις το Βάχ, Παγώνα μ' πάσι-άχνα, κι' απ' τους ροδίες των χειλιών σ' φτιάχνουμε κή ριτσινα.

Κι' εν τέλει βάζεις τις φωνές σαν τάχως παρσά λώση. Κή σ'όταν ο ρεφενέ, τούτέστι βάζω... γγώσι Ταύτς και σοι άσπάζουμι

Ο Γ ι ά ν ν ο ς σ' (καταλήγων σου στέλνω σ' ύστερογραφοι κι' ένα φιλι άπειργον.

Διά το πιστόν;

—Να ρέ! Φάε! Συμπλοκή, έδω, σταμάτημα του τράμ, ά- στυνομία, στού Μακρυγιάννη.

Ο Καραμπέτ γύρισε σπίτι του σε κακά χα- λια.

—Μπράβο Σουρπούτσα, όμορφο λινέα, πελ- τε να κάνης. Πελέτε ήμένα ήκάνωμε πιά!

Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΣΥΛΒΙΟΣ

Φρούτα της εποχής

Μιά έκδρομή έκαμε το περίφημο ζεύγος στα περίχωρα.

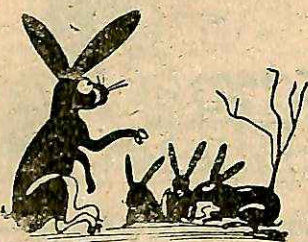
Η Σουρπούτσα ήταν ένθουσιασμένη με τη φύσι.

—Καραμπέτ! Έλεγε στον σύζυγον. Κυδώνια άσρασμένως να κάνωμε, πελέτε όμορφο λινέα να ένεται.

—Τι πελέτε μπέ! άνεφώνησε τρομαγμένος έ- κείνος. Ζάχαρι ντέν έκομε γαρβούρι.

Επί τέλους τον έφόρτωσε τρεις όκάδες κυ- δώνια μέσα σ' ένα δίχτυ, που σύρουν πάντα μαζί τους.

Παρακάτω είδε κάποιον που πουλούσε ρόδια.

Ο σοβαρός κύριος

Σκηνή πρώτη

(Σ' ένα καφεείο. Μερικοί πελάτες κι ένας σοβαρός κύριος άσπρη γενειάδα πίνουν καφέ. Ο Γιάννης, το γκαρσόνι, κουβεντιάζει με ένα πελάτη).
Γιάννης: Έτσι πού λέτε, κύριε. Ακόμα δεν μπορεί να συνέλθει.
Ο πελάτης: Μά είχε πολλά λεπτά μέσα το πορτοφόλι σου;
Γιάννης: Πέντε χιλιάδες.
Ο πελάτης: Χάεισαι βέβαια πώς τόχασες; Μήπως το ξέχασες σε κανένα άλλο ρουχό;
Γιάννης: Είμαι βέβαιος πώς τόχα μαζί μου. Έξ' άλλοι έφαζα παντού και δεν το βρήκα.
Ο πελάτης: Καλά και πού νομίζεις πώς θα σουβεί;
Γιάννης: Μά... στον υπόγειο σιδηρόδρομο, πού φαίνεται.
Ο σοβαρός κύριος (παίρνοντας ξαφνικά μένος στη συζήτηση): Έχασες τίποτα, παιδί μου;
Γιάννης: Μάλιστα, κύριε,

το πορτοφόλι μου.
Ο σοβαρός κύριος: Περιέργω, χθές όρθιος ήμουν στο δρόμο. Πότε τόχασες το δικό σου; Γιάννης: Χθές το απόγευμα.
Ο σοβαρός κύριος: Και πώς ήταν; Μά, από κόκκινο περσί με δυο θέσεις.
Ο σοβαρός κύριος (έγχαζοντας απ' την τσέπη του ένα παλιό μαύρο πορτοφόλι): Όστε δεν είναι αυτό πού βρήκα έγω, με τριάντα δραχμές μέσα.
Γιάννης: Όχι, κύριε, δεν είναι το δικό μου. Αμ βέβαια, όταν χάσης ένα πορτοφόλι με τριάντα δραχμές μέσα, το ξαναβρίσκεις. Μά όταν έχη πεντε χιλιάδες δραχμές...
Ο σοβαρός κύριος: Μά μην έχης αυτή την ιδέα, παιδί μου. Υπάρχουν ακόμα τιμίες άνθρωποι στον κόσμο. Ίσως εκείνος πού το βρήκε να σου το επιστρέψη, αν έχης βέβαια, μέσα γραμμένη σε κανένα χαρτί τη διεύθυνσή σου.
Γιάννης: Όχι...
Ο σοβαρός κύριος: Ή κανένα χαρτί πού να λείη ποιός είχε ο ιδιοκτήτης του πορτοφολιού.
Γιάννης: Όχι, κύριε, δεν είχε τίποτα τέτοιο μέσα. Μονάχα πεντε χιλιάδες κι ένα παλιό διαρκές είσιτήριο του τραμ.
Ο σοβαρός κύριος: Άφορ είναι έτσι, ένα μονάχα σου μένει να κάνης. Μά πώς στη διεύθυνση της Αστυνομίας, τμήμα απασθεσέντων αντικειμένων και να ρωτήσης μήπως το βρήκε κανένας και το παρέδωσε εκεί.
Γιάννης: Να... Καλά λέτε. Αυτό δεν τόχα σκεφθώ.
Ο σοβαρός κύριος: Πρέπει να πές σήμερα κι όλες να ρωτήσης.
Γιάννης: Δεν θά μπορούσα σήμερα. Αύριο όμως θα πάω ξανά παντός. Μά δεν έχω πολλές ελπί-

δες να το ξανάβρω.
Ο σοβαρός κύριος: Σου έπαναλαμβάνω, παιδί μου, πώς κάνεις άσχημα να φαντάζεσαι πώς η τιμιότηή χάθηκε από τον κόσμο. Ναι, δεν σου λέω, ο κόσμος έχει ψευτίσει σήμερα. Ως τόσο υπάρχουν ακόμα πολλοί τιμιοί άνθρωποι, πού δεν έχουν διαφθέρη.
Γιάννης (κουνάει το κεφάλι του με δυσπιστία): Χμ!...
Ο σοβαρός κύριος (πληρώνει τον καφέ του): Μά, πάρε κι αυτό το πουρμπουάρ. (Φεύγει).
Γιάννης (στον πελάτη με τον όποιον κουβεντιάζει): Τι καλό, τί σεβασμός άνθρωπος! Ο Θεός να τον έχη καλά.
Σκηνή δεύτερη
(Στη διεύθυνση της Αστυνομίας. Τμήμα απασθεσέντων αντικειμένων. Ο Γιάννης κουβεντιάζει με τον άρμόδιο υπάλληλο).
Ο υπάλληλος: Λέγαμε, λοιπόν, ένα πορτοφόλι από κόκκινο δέρμα, με δυο θέσεις, έ... (Ψάχνει σ' ένα μεγάλο έι-βρίλο). Νά... μάς τόφερε κάποια κυρία.
Γιάννης (χαρούμενος): Α!...
Ο υπάλληλος: Ναι, μά ήρθαν και το πήραν.
Γιάννης: Ε; Τι; Πώς;
Ο υπάλληλος: Χθές το απόγευμα ήρθε ένας κύριος, μάς έδωσε ακριβείς πληροφορίες, μάς το περιέγραψε ακριβώς: Ένα πορτοφόλι από κόκκινο δέρμα, με δυο θέσεις, με πεντε χιλιάδες μέσα και μ' ένα παλιό διαρκές είσιτήριο του τραμ.
Γιάννης: Μά τι είδος κύριος ήταν αυτός;
Ο υπάλληλος: Ένας σοβαρός κύριος με άσπρη γενειάδα.
Γιάννης: ΙΙΙ!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ

Πολυγέλεια, πολυφαγία, αποκτήνωση

Τώρα πού το σπουδαιότερο, το φλέγον ζήτημα, για όλο τον κόσμο, στον τόπο μας, είναι το ζήτημα του φαγητού, εινε επίκαιρο να γράψω κανένας για τους μεγάλους φαγάδες και κοιλιοδούλους της αρχαιότητας.
Οι μεγαλύτεροι λοιπόν κοιλιοδούλοι και γενικώς οι φανατικότεροι οπαδοί της καλοπερασής ήταν κατά σειράν οι Σιβαρίτες, οι Ακραγαντινοί, οι Μιλιήσιοι και οι Κορίνθιοι.
Για τους Ακραγαντινούς, ο μεγάλος φιλόσοφος Πλάτων, όταν πέρασε από τον τόπο τους και είδε τον τρόπο της ζωής τους, είχε ειπή την περίφημη φράση: «Τι περιέργω, είν αυτό πού συμβαίνει με τους Ακραγαντινούς. Χιλούν τα σπείτια τους τόσο μεγαλύτερη και με τέτοια πολυτέλεια μέσα, ώστε θαρρεί κανείς, θά τα χαίρωνται χιλιάδες χρόνια. Απ' το άλλο μέρος τρώνε στο δειπνο τους τόσο πολύ, πού βλέπουν ότι θά πεθάνουν αύριο, το πρωί και πώς αυτό ίνε το τελευταίο δείπνο της ζωής τους.»
Όσα για τους Σιβαρίτες, έμεινε παροιμιώδης στους αιώνας ή Κατοίσις Σιβαρίτης πού ταξίδευε, κάποτε, στη Σπάρτη, όταν τον ρώτησαν για τις έντυσισεις του όποιου, τις συνωσιες στην έξη παρατηρούσε.
Πρώτα έβαυμα τους Σπαρτιάτες για την άνδρεία τους, αλλά θαυμάσιο καθόλου. Εινε τόσο τραχεία ή ζωή τους, τόσο γεμάτη κακουχίες και στερήσεις, ώστε δεν δυστυχιούμενος, τους πιο άδύλους ανθρώπους του κόσμου. Κι ο πιο κακορίζικος Σιβαρίτης θά προτιμούσε να πεθάνω, παρά να ζήση τη ζωή αυτή, έστω και μιά εβδομάδα. Δεν άπορώ, λοιπόν, γιατί οι Σπαρτιάτες διακινδυνεύουν τόσο εύκολα τη ζωή τους στις μάχες, και γιατί προτιμούν να πολε-

έκαναν και χάριν του Νικοκλή, για τα συμπόσια του Στράτωνος.
Ο πιο άδφάγος άνθρωπος της αρχαιότητας, περισσότερο κι απ' τον περίφημο Μιλωνα τον Κροτωιάτη, ήταν ο υιός του άρχοντα της Ποντορακλείας Κλεάρχου, Διονύσιος. Από την πολυφαγία είχε κατακτήσει κυριολεκτικώς κτήνος, πού ήταν βαρύτερ σάν ληθαργός. Οι γιατροί, λοιπόν, πού του παρότρυναν νύχτα και μέρα, είχαν έπινοήσει το έξης μέσον, για να τον έμψουν: Είχαν κατασκευάσει βελόνες πολύ μακρές, πάνω από δεκαπέντε εκατοστά του μέτρου την καθεμιά. Όταν ο Διονύσιος αποκτούσε βελόνη και τον έπαινε με δόξα, έγχαζαν σε διάφορα σημεία της πλάτης και της κοιλιάς του μερικώς απ' τις βελόνες αυτές για να τον έμψουν. Και τότε για να τον έμψουν, οι έμπειροι να χωνεύουν όλο για να περάσουν το παχύ στρώμα του λίπους του και να φθάσουν έως τους μύς του, για να αισθανθή ο Διονύσιος τα κεντήματα και να έμψυγής!
Ο Αιλιανός γράφει σχετικώς, ότι έπειδή το θέαμα πού τερπάζονταν αυτοί ήταν αποκρουστικώς ταπεινό, ο Διονύσιος είχε φτιάξει ένα έιδικον εύρωχο κιώτιο, στο όποιο έβλεπε χαμένους όλη την ήμερα και απ' το όποιο έέχειε μόνη το κεφάλι του.
Παρόμοια περίπου θέαμα παρουσίαζε και ο έσκαυμένος Σπαρτιάτης Ναυκλείδης, ο υιός του Πολυβιάδου, τον όποιον οι έφοροι υπερέωσαν ή να κινή δίαίτα για ν' άδυνάστη ή να φύγη έφ' όρου ζωής από την πατρίδα του, έπειδή το παρουσιαστικό του και ο όγκος του σώματός του έντροπιζαν τη Σπάρτη και τους νόμους της.
Περίφημη για την πολυφαγία της ήταν και ή κόρη του Αθινάτου άρχοντος Μεγακλέους, Αγαλα, πού στο «κολατού» της μόνον έτρωγε κρέας βάρους τεσσάρων οκάδων, μιά όκα ψωμί κι έπινε δύομιση οκάδες κρασί!...
Οι πιο έσκαυμένοι φαγάδες της αρχαιότητας ήταν ο βασιλιάς Μιθριάτης ο Φρυγικός, ο Λυκέρδας απ' τη Φρυγία, ο Καμβάλης απ' τη Λυδία, ο Θεός απ' την Πα-

Περίεργες ΑΜΝΗΣΙΕΣ

Η διανοητική υπερκόπωση προέβει πολλές φορές περιοδικές διαλείψεις της μνήμης, οι όποιες γίνονται συχνά άφορη ή κωμικών επεισοδίων. Σχετική εινε ή περίπτωση στο Άγγλου μυθιοτοιογράφου Ουάλτερ Σκωτ, ο όποιος όταν ανέλαβε απ' την άρρώστια του, δεν μπόρεσε ν' αναγνωρίση ως δική του μιά έλόκληρη παράγραφο απ' το έργο του «Λουκία ντε λα Μερνιούρ».
Το ίδιο και χειρότερο είχε συμβή με τον Άγγλο μαθηματικό Ισαάκ Νεύτων, ο όποιος είχε έχασει τελείως όλο το περιεχόμενο του έπιστημονικού του έργου «Στοιχεία» και το σπουδαιότερο, δεν το άνεγνώριζε για δικό του ύστερα από μιά προσβολή διανοητικής υπερκόπωσης.
Ένας Γερμανός, από μιά άνεξηγητή αιτία είχε έχασει τελείως το γράμμα «φ». Ένας καθήγητής πάλι των Ανατολικών Γλωσσών στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, ο μίστερ Ουίλλιαμ Γεντλεϊν, απ' και βαθύς έλλληνισμός, έχασε μιά μερά για πάντα τα άρχια έλληνικά του, κι αυτό έτσι, στα καλά καθούμενα.
Παρόμοια σκεδόν υπήρξε και ή περίπτωση ενός Γερμανού στρατιώτη, ο όποιος δεν μπόρουσε με κανένα τρόπο να θυμηθί τους αριθμούς 7 και 8.
Περισσότερο περίεργη ήταν ή άμνησία ενός γαιοκτημονος απ' το Κέμπιν του Καναδά, ο όποιος έχωνουσε αποκλειστικώς όνοματα των ανθρώπων, ζώων και διαφόρων αντικειμένων. Πολλές φορές αν έπαινε κι αυτό το όνομα πού λ' αντιθέτως θυμόταν με θαυμαστή ακρίβεια το άρχικό γράμμα των όνομάτων πού... έχωνουσε. Για να θυμηθώ λοιπόν, ο γαιοκτήμων της άμνησίας του, ο γαιοκτήμων έ αναγκάστηκε να καταγράψη σ' ένα καρνέ τα όνοματα όλων των ανθρώπων πού συναναστρεφόταν, άκόμα και το όνομα της γυναίκας του και της κόρης της. Έκας του και της κόρης της, όταν πού τον άναμνεί, κίταζε την κόρη του πού όνομαζόταν Ιωάννα, άνοιγε το καρνέ του, κίταζε το ψέφο «1» κι έκει έβρισκε το όνομά της.
Ένας άσπώρ στο Ντορσέτ της Αγγλίας έχασε κατά ένα τόσο παράξενο τρόπο τη μνήμη του, ώστε έαυγινε άμνησις σάν μικρό παιδί. Μόλις δέ άρχισε να παίρνει απ' το γυίο του μαθήματα γραφής και άναγνώσεως, έπανεκτισε ξαφνικά τη μνήμη του!
Ο θυρωρός μιάς μεγάλης πολυκατοικίας των Παρισίων, ο όποιος έπινε τακτικώς, κατά γενικόν κανόνα όταν ήταν νηφάλιος έχωνουσε τί είχε κάνει τα διάφορα μικροβέβαια πού τοιδιων για τους διαφόρους ένοίκους. Μόλις όμως έπινε το πρώτο ποτήρι του κρασιού έρχόταν στα σύγχαλα, του και έκανε θαυμάσια τη δουλειά του. Ή περιέργη αυτή άμνησία τον υπερέωε φυσικά, να εινε διαρκώς μεθυσμένος!
Ο Καλαμόδους απ' τη Κούκι, ο ποιητής και άδελφός του Μικρέου απ' τη Ρόδο, ο Πέρσης Καντίβαρος, ο Χαρίλης, ο Κλεονίμος, ο Πισανδρός και ο Χάριτος. Οι περισσότεροι δηλαδή, ήταν απ' τη Μικρά Άσία.
ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
Ο πλούτος χωρίς την άρετή εινε επικίνδυνος ένεος. Προτιμότερο να εινε κανείς άμφοφότος και έγκρατος, παρά έξυπνος και δούλος των παθών (Θουκυδίδης) του.
Η κακολογία εινε μιά κηλίδα στην καρδιά. (Ντοκλός) δα στην καρδιά.
Στις μαιώνες περιστάσεις οι άνθρωποι εινε μικρές δεικνύοντες συμφορές. (Σαφόρ) όμως εινε.
Η εύγνωμοσύνη εινε ή σπουδαιότερη τέρψις των μεγάλων ψυχών. (Λεβί) χών.

Τι κάνει Η ΜΑΡΙΑ;...

Περνώνας από κάποιο κεντρικό δρόμο, συνήγατα τον φίλο μου Έντερ να βηματίζη μπροστά στην πόρτα ενός μεγάλου μοδιστράδικου.
Ποιόν περιμένεις εδώ; τον ρώτησα.
Δεν βλέπεις; Περιμένω να έγουν οι μοδιστρούλες.
Έχεις καμιά φιλενάδα;
Όχι πρὸς το παρόν. Σε λίγο όμως είμαι βέβαιος πώς κάτι θα γίνη.
Φλερτάρεις με καμιά;
Όχι, φίλε μου. Έλα μαζί μου και θά καταλάβης.
Και ο Έντερ άρχισε να μου έξηγη το κόλπο πού χρησιμοποίησε για να κατακτά τα θηλυκά.
Στέκομαι στην πόρτα ενός μοδιστράδικου και εξέταζω με προσοχή τις μοδιστρούλες πού φύγουν. Μόλις βρω καμιά τού γού σου μου, την πλησιάζω και στην κατάλληλη στιγμή την ρωτώ με εύγενο ύφος:
Τι κάνει ή Μαρία;
Η νέα σματάκι έκπληκτη και με κίταζε. Ίσως μάλιστα να σκεπταί: «Τί μου λέει αυτός ο βλάκας;» Έγώ όμως εξακολουθώ με περισσότερη ευγένεια:
Είσθε, αν δεν κάνω λάθος, τού μεγάλου οίκου Σνόνερ και Πάκυ;
Μάλιστα, κύριε.
Συγχωρήσατέ με για το θάρρος μου. Συνέθεσα με μιά από τας συναδέλφους σας, Ημιον ταξίδι και έπείστερα μόλις σήμερα, είμαι δέ πολύ στενοχωρημένος, γιατί πρὸ λίγου, στην έξοδο δεν συνάντησα τη φίλη μου. Έλαβα λοιπόν το θάρρος να σας πλησιάσω και να σας ρωτήσω τί κάνει ή δεσποινίς Μαρία...
Εδώ φίλε μου πρέπει να σου πω ότι σε κάθε μοδιστράδικο θά υπάρχη άσφαλώς μιά Μαρία... Συνήθως υπάρχουν δύο, όποτε ή μορφή συνμιλητρία μου με ρωτάει με τη σειρά της:
Ποιά Μαρία; Η Ρατές ή ή Πικό;
Δεν ξέρω το οικογενειακό της όνομα, της λέω έγω. Δεν μου έλπε παρά μόνο τα μικρά της όνομα. Την έγνωρισα πρὸ ενός περιπου μηνός και την συμπάσχω πολύ. Θέλετε να σας την περιγράψω; Είνε μιά νέα μετρίου άναστηματος, με καστονά μαλλιά και μάτια με μύτη λίγο γυριστή πρὸς το έπάνω.
Α, κατάλαβα, άπαντά ή νέα... Εινε ή Ρατές... Και την άγαπάτε;
Αυτή ή έρώτησις, φίλε μου, σημαίνει πρὸς το πούλι πίσταθηκε στο δίκτυο. Η νέα εινε πιά όλο περιέργεια. Έχει μπροστά της τον φίλο μιάς συναδέλφου της, πού δεν έλπε τίποτε στο έργαστήριό. Πρέπει λοιπόν να τή μάθω όλα, για να τή διαδώσω στις φιλενάδες της.
Έγώ άπαντά πρόθυμα σ' όλες τις έρωτήσεις της. Της λέω ότι άγαπάω την Μαρία μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου. Της λέω πώς έχω χάσει δέχθεν την λατρευτή μου γυναίκα και πώς σ' ον άπαρηγόρητος όταν συνάντησα την Μαρία. Της λέω ότι ή μελαγχολική μου ιστορία συνεχίθηκε τόσο τη Μαρία, ώστε μου επέτρεψε να γίνω φίλος της...
Στο σημείο αυτό ή συνομιλήτρια μου άρχισε να σκεπταί ότι ή Μαρία εινε τυχερή τού άγαπεί, από ένα νέο τόσο εύγενο σάν και μένα, και όχι και τόσο άσχημο. Νομίζε, μάλιστα ότι ή Μαρία δεν εινε κατάξια μου και μού λέει σκεπτική:
Τί κρίμα ν' άγαπάει τη Μαρία! Τί της βρίσκετε όμως; Δεν

πιστεύω να την περνάτε για όμορφη;
Τί της βρίσκω; Όύτε κι' έγω δεν ξέρω. Άσφαλώς δεν εινε όμορφη, πάντως εινε χαριτωμένη.
Δεν εινε και δούκοις, έλέπω. Και όμως εινε κοινή, χονδρή, μικροπρόσωπη. Την ξέρω δα καλύτερα από σας... Και έπειτα ξέρετε; Και ή διαγωγή της δεν εινε άμειστη. Δένε πολλές γι' αυτήν. Η ίδια μούζε διηγήθη πολλές έρωτικές της περιπέτειες.
Είσθε λοιπόν στενή της φίλη; Μά πώς όνομαζόσε;
Μου λέει το όνομά της: Ίου-λ-ια Λαμπέρ, άς υποθέσουμε. Έγώ τότε βγαζώ μιά φωνή.
Ίου-λ-ια; Σεις λοιπόν είσθε ή Ίου-λ-ια;
Ναι, σάς μίλησε ποτέ για μένα;
Πολλές φορές. Φαίνεται όμως πώς δεν σας άγαπά κι πολύ. Μου έλεγε για σας πράγματα πού ντρέπομαι να σας τή πω.
Η νέα μένει σκεπτική... Σκέπτεται: «Όποτε με κατηγορείς στους φίλους σου, παληοβρωμίστα! Τώρα θά ίδης...» Και άρχίζει να μου λέη για την στενή της φίλη ό,τι κακό κατεβάσει το μικρό της κεφαλάκι. Τέλος προσθετεί:
Ίσως δεν έκανα καλά να σας τή πω όλα αυτά, άφορ την άγαπάδα. Δεν μπόρεσα όμως να κρατηθώ. Εινε κρίμα ένα παληοκρίτσο να γελά έναν νέο σάν και σας...
Μη νομίζετε ότι την άγαπά στα σοβαρά. Σας έπα ότι ήμουν λυπημένος, ηττώσα παρηγορία, και έτσι συνέθεκα μαζί της. Να σας πω μάλιστα την αλήθεια, πότε δεν μου άρεσε και πολύ. Το όνειρό μου ήταν πάντοτε να γνωρίσω μιά νέα έξυπνη, όμορφη και εύχαριστη, μιά νέα τού είδους σας...
Ω, σωπάστε! Μά από την πρώτη στιγμή πού έβρισκαμ κοντά σας κατάλαβα ότι είμαστε ο ένας για τον άλλον.
Θά τή πω της Μαρίας!...
Πέστε τα. Πέστε της έπίσης ότι σας βρίσχω γοητευτική, γλυκιά, θαυμάσια.
Και έτσι πού λές, φίλε μου, το πούλι πίσταθηκε. Έπειτα πηγαίνο-

Α. Ο. Δ. Ο. ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

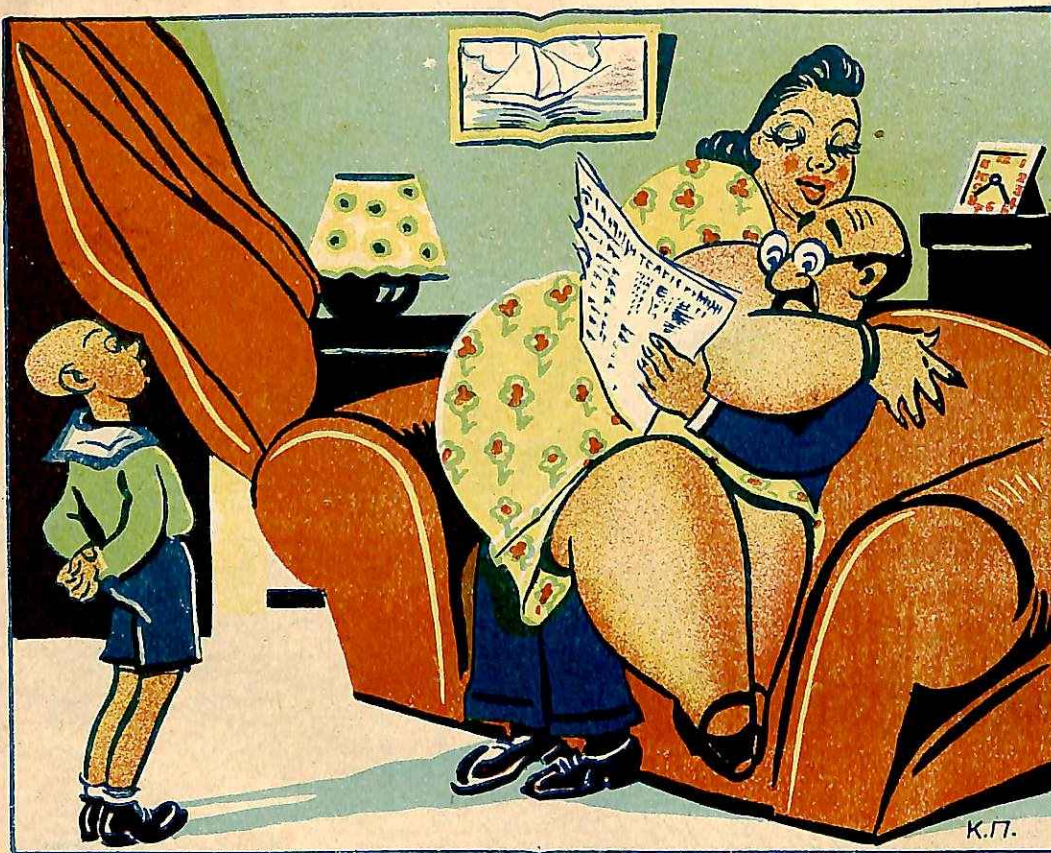
Ένας Γερμανός περιηγητής έδημοσίευσε πρὸ καιρού σ' ένα γερμανικό περιοδικό μιά πολύ ένδιαφέρουσα στατιστική επί του πληθυσμού διαφόρων μεγαλοπόλεων. Έκ της στατιστικής αυτής προκύπτουν τή έξης:
Το Παρίσι εινε ή πόλις πού έχει τους περισσότερους ράφτες, ζαχαροπλάστες, κουρείς, δικηγόρους, γιατρούς, διανοούμενους και... μποέμ, αλλά και τις περισσότερες μοδίστρες.
Το Λονδίνο έχει τους περισσότερους άμαξάδες, μηχανικούς, τυμε να γευματίσωμε μαζί, ή πηγαίνομε σε κανένα θέατρο και στο τέλος ή μικρούλα μ' έρωτεύεται τρελλά...
Και το κόλπο σου πετυχαίνει πάντοτε; τον ρωτώ.
Εννιά φορές στις δέκα. Έξ' άλλου, θά κρίνης και μόνος σου. Βλέπεις αυτή τη νόστιμη νέα έ-κεί κάτω; Θα έφαρμόσω το κόλπο μου και θά κρίνης μόνος σου.
Ό Έντερ πλησίασε πρόγματι τη νέα και πρόφερε τις θαυματουργές λέξεις:
Τι κάνει ή Μαρία;
Η νέα στην έρώτησιν αυτή τον κίταζε καλά - καλά και κατόπιν του άπάντησε με φωνή πού άκούσθηκε στο άπέναντι πεζοδρόμιο:
Όποτε σεις είσαστε λουπόν; Μου παρήγγειλε να σας πω ότι είσθε ένας παλιάνθρωπος, άφορ καταδεχθήκατε να φάτε διακόσια φράγκα από ένα φτωχό κορίτσι... Όποτε θέλει να σας ξαναδη στή μάτια της.
Ο φίλος μου έκανε μεταβολή και έφυγε με ταχύ βήμα ντροπισμένος. Κατά διαβολικήν σύμπτωσιν, αυτή τη φορά, το κόλπο του άπέτυχε οικτράς...
ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΙΕΡ

πογράφους και μαγείρους.
Οι Βρυξέλλες έχουν τα περισσότερα παιδιά πού καντίνουν.
Το Άμστερνταμ έχει τους περισσότερους συλλέκτες γραμματοσήμων και παλαιών αντικειμένων, αλλά και τους περισσότερους τοκογλόφους.
Η Νεάπολις έχει τους περισσότερους άχθοφόρους.
Το Μονάχον τους περισσότερους ζυθοπότες.
Η Φλωρεντία τις περισσότερες ανθοστάλιδες.
Η Λισαβών τους περισσότερους θυρωρούς.
Και ή Αθήνα — προσέθουμε έμεις — τους περισσότερους καφενοβίους.
Πώς χαιρετούν οι διάφοροι λαοί
Όταν χαιρετούσαν οι Ρωμαίοι έλεγαν: «Σάββε» ή «Βάλλε», δηλαδή «χαίρε» ή «γυαίνα». Οι σημερινοί Ιταλοί όταν χαιρετούν λένε: «Κόμε στά;» Δηλαδή: «Πώς έχεις;»
Οι Γενοβέζοι εύχονται: «Γειά-χαρά!»
Οι Ισπανοί: «Τί ήγαινε με το Θεό!»
Οι Όλλανδοί: «Πώς ταξιδεύετε;»
Οι Άγγλοι: «Τί κάνετε;»
Οι Σκωτ: «Πού βρίσκονται οι υποβίτες σας;»
Οι Άντολτες: «Είθε ή μέρα να σου εινε ευτυχισμένη!»
Οι Πέρσαι: «Είθε ο Ισκιος σου ποτέ να μη μικρύνη!»
Οι Αιγύπτιοι: «Τί κάνει ή άναπνοή σου; Άναπνέεις πολύ;»
Οι Κινέζοι: «Φάγατε ρύζι;... Εινε γεμάτο το στομάχι σας;»
Μερικά ψάρια φθάνουν και μέχρις ηλικίας 399 έτών.
...το βαμπακί του Περου έχει δώδεκα διάφορα χρώματα.
...στην Αγγλία έξοδεύονται κάθε μέρα 200.000 οκάδες τσαγιού.
ταίνιας αυτής εινε μεγάλη και όφειλται έξ' ολοκλήρου στον πρωταγωνιστή της, ο όποιος δεν εινε άλλος απ' τον Άντριάνο Ριμόλντι.
Άκολουθούν όμως νέα φίλμ, στα όποια ή έπιτυχία του Ριμόλντι δεν εινε λιγώτερο σημαντική. Στα έργα αυτά, πολυαριθμά για την εποχία σταδιοδρομίας του νεαρού ήθοποιου, πρέπει να προστεθούν κι εκείνα τού άγύριστου των όποιων έτελέωσε πρὸ τινος και τή όποια θά προβληθούν προσεχώς. Πρόκειται περί δύο φίλμ τελείας διαφορετικών. Το πρώτο «Η καταστροφή» εινε ιστορικό και περιπετειώδες. Το δεύτερο πάλι εινε ένα φίλμ δραματικό και παθητικό για το όποιο μιλήσαμε ήδη σ' προηγούμενα τεύχη μας. Μόνο ο τίτλος του μάς λέει πολλά: «Αδών Ζούαν».
Και στα δύο αυτά φίλμ ο Ριμόλντι παίζει πρωταγωνιστούντο ρόλον και θά έπιτεμόν στον Άντριάνο να δείξη όλη την αξία και την τέχνη του καθώς και όλα τα έρμηνευτικά προτερήματα, τα όποια τον τοποθετούν μεταξύ των καλύτερων και πλέον προτιμωμένων καλλιτεχνών της Ιταλικής όθνης.
ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ
Στα στούντιο της Σ.Α.Φ.Ι. άρχισε το γύρισμα τού φίλμ «Ιστορία ενός άπόρου νέου», το όποιο έλήφθη από το μυθιοτόρημα τού Φινέι. Στο φίλμ αυτό πρωταγωνιστεί ο Άμεντο Νατζάρι. Παρά το πλευρό του θά ίδουμ την Κατερίνα Μπαράτος. Το φίλμ αυτό θά εινε άρκετά ένδιαφέρον, γιατί θά σημειώση και την έπαυση της Σκαλιέρης, τού περφημού Ιταλού δραματικού καλλιτέχνη Έρμέτε Τζακόνι.
Ο οίκος «Σκαλιέρ» θά γνωρίση μιά υλοκλήρη σειρά μουικών ταϊνιών, ή όποια θά άρτίση από τή έξη έργα: Το μελωδράμα «Χόρος προσωπιδόφορων» τού Βέρντι, την «Τουραντό» τού Πουτσίνι και την «Μινιόν» τού Τόμας.
Ο ΣΙΝΕΡΕΠΟΡΤΕΡ

Άντριάνο Ριμόλντι

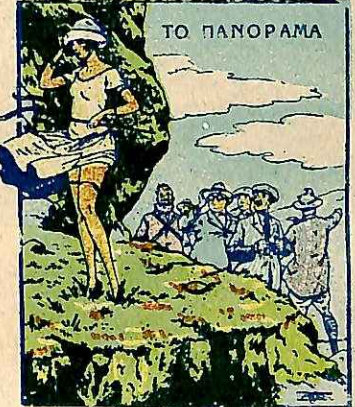
Ο Άντριάνο Ριμόλντι εινε ένας από τους πιο λαμπρούς άστέρους τού Ιταλικού κινηματογράφου. Ο νέος αυτός καλλιτέχνης της όθνης καταβόρωσε μέσα σε λίγα χρόνια ν' αποκτήση την συμπάθεια τού κοινού και να γίνη δημοφιλέστατος. Η έπιτυχία του δέ όφειλεται μόνο στα φυσικά του προτερήματα και στην φωτογένεια του, άλλ' ιδίως στην πραγματική καλλιτεχνική αξία του.
Ο Ριμόλντι έφερε να «ζωντανεύω» τον όλο του και να κερδίση την συμπάθεια τού κοινού, με τον άπλο και φυσικό τρόπο του, ένα τρόπο κατά τι κομικών άλλων ζωηρών και γεμάτο από νεανική όρμη. Με δυο λέξεις ο Ριμόλντι εινε ένας ήθοποιος πού όποιος δει συναντώντας ή προσοχίτη στάσεις και οι άναγνώστες και άναγνώστες χειρνομίες. Θα μπορούσε μάλιστα να πη κανείς, ότι μάς παρουσιάζει έτσι επί της όθνης όπως εινε στην ιδιωτική του ζωή.
Ο Άντριάνο Ριμόλντι γεννήθηκε στην Φλωρεντία πρὸ είκοσιπτά έτών.
Ήταν ένα καλό παιδί και έτιμιελής μαθήτης, ο όποιος με τις σπουδές του έτοιμάσταν να πάρη σπείρα στο κοινωνία. Οι γονείς του ήσαν να τον κάνουν γιατρό, μάλιστα όμως εκείνος ήπρε το πτυχίο του έλλαξε γνώμη. Αντί τού κόπων και των άνογητεσων με τις έπιστημονικές σταδιοδρομίας, ο Άντριάνος προτίμησε ν' άκολουθήση την όδο της τέχνης.
Μόλις λοιπόν ήπρε το πτυχίο του, θέλοντας να δοθήση την οίκογένειά του άπεφάσισε να δεχθή

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Μπαμπά, διαβάξεις τις ειδήσεις «Επί του πιστηρίου»;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ: Όχι παιδί μου. Διαβάζω... ό π ό τ ό π ι ε σ τ ή ρ ι ο ν ι...

—Μά γιατί παίζετε με τὰ γάντια;
—Έβωσα στούς γονείς μου τόν λόγo τής τιμής μου πώς δέν θά ξαναπαύω χαρτιά στά χέρια μου!

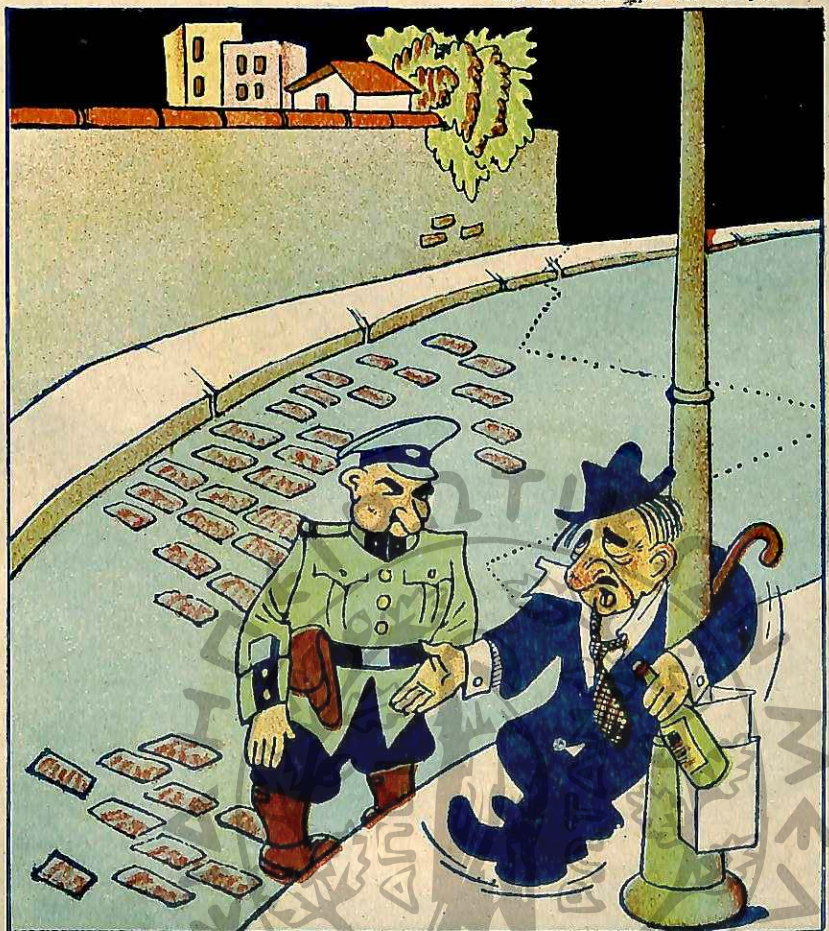
ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
—Ο δ δ η γ ο ς: Κι' όπ' έδω κύριοι, έλέπετε ένα εξαιρετικό θέσμις. Ένα πανόραμα τό όποιο δέν θά συναντήσετε ίσως πουθενά άλλoύ σ' όλοκληρό τόν κόσμo!

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...
Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Μήν τρου άξεις, άγαπητέ μου. Έγώ είμαι!... Έχω βάλει τήν νέα άλοιφή πού μου συνέσπας ό γιατρός μου.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΥ!

ΑΠΟΡΙΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ: Δέ μου λέτε, κ. πόλιςμαν. Τό άπέναντι πεζοδρόμιο έδω είνε;
—Όχι. Άπέναντι!
—Μυστήριο πράμα. Ράτσησ κι' άτσι ήμουν άπέναντι και μοβίαν πώς είνε έδω!